CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

La conacul vechi cu turnuri din era medievală
Într-un colț de rai cu struguri şi parfum de viță rară,
Dinicu slăveşte limba, drept icoană-n chip de sfetnic,
Cărturar, lumină-a minții, creator de şcoală, vrednic.

(fotografie și versuri Alexandru Oprea)

septembrie 2019

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare la fiecare două luni.

Anul II - Nr. 5 (9) 2019 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

Responsabilitatea celor scrise revine în exclusivitate autorilor.

„Pentru a exista trebuie să fii văzut”

Managementul redacţional

Adresa redacţiei:

Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:

http\\ ligascriitorilordinarges.wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor argeșean, consacrat sau aflat la începutul carierei.

Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiţi: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Adrian Mitroi

JURNALUL

15 mai 1520. Azi am pupat-o pe Juliette pe obraz. Juliette este fata doamnei Viviane de Saint Roudain, cea mai frumoasă curtezană din suită. Juliette este drăguţă, blondă şi ascultătoare. Avea părul prins cu panglici albastre şi roz. Nu a ţipat și nici nu s-a supărat pe mine. Nu ştiu dacă mă iubeşte sau se poartă aşa doar fiindcă eu sunt Delfinul. Mă gândesc să încerc şi mâine. Sper să nu spună nimănui despre asta. O voi ruga să rămână secretul nostru pe viaţă. Dacă voi constata că, din nou, îmi va plăcea foarte mult, atunci când voi deveni rege îi voi oferi titlul de marchiză şi o voi face curtezană. Mă duc să-i ofer o floare.

30 mai 1601. Stăm de şase luni în acest golf. Băştinaşii sunt din ce în ce mai prietenoşi. Au venit, şi astăzi, să ne ajute la ridicarea fortului. Pe la prânz a venit şi Tinana, cu mâncare pentru mine. Pântecul a început să-i crească şi se vede, deja, că poartă în el un copil, copilul meu, copilul nostru. M-am spovedit preotului şi acesta mi-a zis că nu e un păcat prea mare să te încurci cu aceste animale (îmi venea să-l pocnesc), ba chiar le facem un bine că le mai îmbunătăţim rasa. Cum să-i spun acestei femei, care m-a iubit şi mă iubeşte necondiţionat, că plec peste trei luni? Cum să plec fără să îmi văd copilul, fără să îl țin în brațe? Tinana, dragostea mea! L-am rugat pe căpitan să mă lase s-o iau cu mine, ascunsă în cală. Nici nu a vrut s-audă de aşa ceva. Ce fac, renunţ la civilizaţie, sau la iubire? Ce să fac, renunţ la ţara mea, sau la familia mea?

8 septembrie 1698. Iartă-mă, Doamne, căci am păcătuit cu gândul! Iartă-mă, Doamne, că nu am putut să mă abţin din gândul meu necurat! Iartă-mă Doamne, căci am primit pe demon în gândurile mele! Astăzi a venit la noi fratele Simeon, din mănăstirea de călugări franciscani, să împlinească cele sfinte. Păcătoasa de mine, l-am văzut ca pe un înger coborât din sacrele ceruri. Este înalt, tânăr, blond, cu ochii mari şi albaştri ca valurile mării. Radiază o lumină palidă, divină. E frumos! Îi lipsesc doar aripile. Când mi-a vorbit, m-a trecut un fior de foc amestecat cu gheaţă. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar ştiu că inima îmi spărgea pieptul, eram lac de sudoare și simţeam cum mă răscoleşte ceva în pântec. Rămăsesem fără cuvinte şi cu ochii pironiţi pe poala sutanei dânsului. Am simţit o dorinţă arzătoare, o dorinţă de care-mi este mare frică și ruşine. Doamne apără, păzeşte şi mântuie nevrednica ta slujitoare!

5 decembrie 1779. Astăzi am mai compus un lied pentru Izabella. O iubesc, o iubesc ca un nebun. Am iubit-o din prima clipă. Ultimul vals, care a fost atât de apreciat, l-am scris cu gândul la dânsa. Mă culc şi mă scol cu chipul Izabellei în gând. De când i-am mărturisit dragostea mea şi mi-a mărturisit şi dânsa că mă iubeşte, am în minte doar un nume: Izabella. Ţie îţi închin compoziţiile mele, visele mele, dorințele mele, viaţa mea. Trăiesc numai pentru tine! Nu ştiu cât voi mai rezista, dar ştiu sigur că într-una din zilele următoare mă voi duce la părinţii dânsei, spre a le cere încuviinţarea pentru logodnă. Sunt sigur că sora mea va fi foarte bucuroasă. Dacă totul va merge bine, în şase luni ne căsătorim. Sper ca dota să fie pe măsură. Diseară o voi anunţa pe Iza mea dragă că mâine vom face o plimbare cu sania. Va fi o zi minunată!

21 august 1835. De ce, Doamne, nu m-ai luat la Tine înainte de a trăi aşa ceva? De ce a trebuit să mi-l răpeşti pe el? Mai bine mă lăsai să mor decât să-l văd aşa. Ce chin îngrozitor! Sufletul meu este sfâşiat, iar inima îmi sângerează. Ochii mei nu pot vărsa lacrimi dar, în interior, plânge, zi și noapte, toată fiinţa mea. Nu cred că există pe lume suferinţă mai mare decât să-ţi vezi iubitul însurându-se cu o altă femeie. Măcar dacă ar fi fost una tânără şi frumoasă, dar s-a însurat, din interes, cu o văduvă bogată. Of, că nu am avut eu norocul să fiu acea văduvă! Dar nu, nu renunţ! Îi voi scrie, îl voi ademeni şi-l voi avea din nou în patul meu. Nu-mi mai pasă de nimeni şi de nimic! Nu vreau să mai țin cont de nimic! Va fi din nou al meu, mi-o jur!

30 iunie 1909. Azi am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. Cred că nu există păcat mai mare decât să-ţi trădezi cel mai bun prieten, culcându-te cu soţia lui. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Parcă m-a orbit diavolul, parcă mi s-a lăsat un văl negru peste minte. Dar, o iubesc! O iubesc enorm! Mi-am găsit muza, mi-am recăpătat speranţa că mai pot scrie. Mi s-a deschis imaginaţia şi a plecat să cutreiere cele patru zări. Gândurile mele se îndreaptă către o lume în care suntem numai noi doi. Sunt fericit, sunt mulţumit, sunt îndrăgostit! Sunt nebun, sunt posedat, sunt trist! Mi-am închipuit, chiar, un dialog foarte serios între mine și prietenul meu, eu propunându-i să facem schimb de soţii. Cum ar fi?! Dacă stau bine să mă gândesc, îmi dau seama, cu adevărat, că el s-ar potrivi mai bine cu Emma... Sunt nebun de legat! Nu m-am gândit nicio clipă la copii. Ce mă fac? Renunț la muză, la fericire, la scris? Sau...

18 aprilie 1988. Astăzi am mai făcut o victimă... Pe mine! Am devenit victimă după ce am întâlnit-o pe ea. Este înaltă, cu forme sculpturale, forme care îţi trezesc imaginaţia. Părul ei, de culoarea nisipului, i se revarsă peste umerii ce merită să stea dezgoliţi pentru a fi admiraţi. Are sâni perfecţi şi şolduri ce te cheamă pe o insulă pustie din mijlocul oceanului. Nu ştiu ce o să le spun celorlalte. Nici măcar nu ştiu dacă pot, sau merită să le mai spun ceva. Tot ceea ce ştiu este că nu mai sunt liber. Deh, de ce ţi-e frică, de aia nu scapi! Sufletul meu pereche este aici, lângă mine. Dragostea mea adevărată abia acum începe. Chiar nu credeam că mie mi se poate întâmpla aşa ceva. Am aflat că este şi bogată, nu numai frumoasă! Asta e de bine! Să vedem cât este de ascultătoare și de fidelă!

8 martie 2037. În clipa în care s-a refăcut legătura pe reţea, nu ştiu ce conexiuni s-au încurcat, nu ştiu adresa în care am intrat, dar mi-a apărut el pe ecran. Faţa lui mi-a invadat, brusc, monitorul. Totdeauna m-am ferit să-mi fac cunoştinţe prin net. Pot fi falsificate uşor. Totuşi, ţinând cont de experienţa mea, nu pot fi minţită aşa uşor. Stătea în faţa camerei, cu privirea pironită, fără să scoată niciun cuvânt. L-am privit şi eu un timp. Mi se părea că trecuse o viaţă. La un moment dat, mi-am dat seama că aveam, şi eu, camera deschisă şi că el, de fapt, se uita la mine. Cred că, de mirare, am scos un geamăt pe care el l-a interpretat, în mod eronat, ca fiind o sperietură. M-a rugat să nu mă deconectez şi m-a întrebat dacă vreau să fiu iubita lui virtuală. Apoi am stabilit orele de contact pe reţea. E OK să fii îndrăgostită! Chiar şi numai virtual. Trebuia să se întâmple deja, am paisprezece ani! Mă întreb cum va fi când mă voi îndrăgosti în mod real..., cu toate că încep să nu mai cred în acest sentiment. Mi se pare desuet şi incontrolabil!

21 ianuarie 2154. Este cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Mi-au găsit partenerul potrivit pentru mine. Era și timpul. Aplicasem deja de doi ani. Când mi-am verificat corespondenţa, am găsit anunţul făcut de către serviciul guvernamental, prin biroul autorizat pentru matrimoniale. Sunt, totuşi, o femeie norocoasă! Mă împlinesc la patruzeci de ani. Unele s-au împlinit la şaptezeci de ani, altele, cele mai multe, niciodată. Abia aştept să treacă perioada pentru acomodare, cea de cinci ani, ca apoi să putem aplica pentru un copil. Dacă îmi îndeplinesc şi acest vis, voi deveni cea mai mulţumită femeie din sistem. Chiar nu-mi fac probleme. Căutătorii sunt profesionişti şi, apoi, mai există şi poliţa de asigurare. Am convingerea că ne vom agrea reciproc, ne vom simţi bine şi vom forma un tandem normal conform standardelor societăţii moderne, în care cuplul rămâne totuşi baza relaţiilor interumane. Mă duc să-i pun primele întrebări şi să-i dau primele răspunsuri prin holomobil. Asta, doar până vom fi reevaluaţi şi relocaţi. Pa, jurnalule!

George Ene

Membru al L.S.R.-Argeș

LUPUL MI-E STEAGUL SUB CARE M-AM PRINS

Curg, fără-mpotrivire, pe sub vacarmul lumii,
Rudă de-aproape cu toate câte sunt.
Zăbovesc, ca din întâmplare,
La câte-un stăvilar de cuvânt
Peste care se revarsă istorii...
Calc smerit în Sarmisegetuza
Pe cărări de aur și-argint,
Împietrite-n așteptări de demut.
La porți dărâmate freamătă vii
Trecutele oști, trecutele noastre suflete...
Pe mese de andezit – fumegânde ofrande.
Din infinit, ca din caier, strămoși de foc și de aer
Se desfac de umbre cuminți...
Râvna pentru cele sfinte pe toți îi aprinde.
Adoră întâi zeul și nemurirea;
Desferecă izvoare de apă vie, din Orăștie;
Aprind focuri din soare a bucurie.
Nu pregetă să-și dezmorțească paloșe, săbii, platoșe
Și să trimită la Roma iscoade
După călcători de hotare.
La-ntoarcerea de pe munte
Cetatea mi-ncremenit în simțire.
Pretutindeni îi urc și-i cobor potecile
Presărate cu nestemate –
Pași cu ecouri de lupte-nvârstate...
Ca rugul ei să rămână aprins
Lupul mi-e steagul sub care m-am prins.

ALBEAȚĂ-N CĂLCÂI

Norii se-ncaieră ca fiare flămânde până spre zori,
Sfântul Ilie alungă cu șerpi de foc depărtări...
Vântul zgâlțâie furios cuiburi de draci
Și-ndoaie suflete mândre, falnici copaci.
Plouă bizar de albastru cu pește și broaște,
Drumuri de râuri nu se mai pot recunoaște.
Azi – simple cârpe, câini fără pereche
Tremură-n unghere cu vată-n ureche.
Pisica-omidă pe douăsprezece picioare
Vânează umbre în adâncul din fiecare...
În piața veche, după potop,
Toboșarii-nghesuie oameni și cai la un loc.
Pe eșafod, un biet hoț de inimi
Așteaptă să fie scurtat de cap de-un casap:
Nesocotise vechea lege-a împăratului,
Frunza verde din serenada brotacului,
Focul sacru din vatra multor vestale,
Până și sporul binecuvântat al iubirii tale!
Mulțimea nu gustă nicicum tabloul:
Cu ochi goi ghilotinează călăul.
Hoțul uită că iubirea nici se fură, nici se cerșește:
E doar floare, care se dăruiește.
Întreagă, își este sieși lumină
Din lumina divină.
Alături se-așează dulce-sfioasă memoria
Mai tare ca adevărul, bogăția ori gloria...
Tot căutând-o hai-hui,
Hoțul defect făcuse albeață-n călcâi!

SINGURĂTATE VORBĂREAȚĂ

Tot mai greu m-ajung gândurile trimise...
Câteodată simt că mă caută
Ca pe-un rătăcit mâncat de lupi.
Am încă semne că exist:
Vise , întâmplări ciudate de care mă lovesc,
Poezia lumii din care privesc,
Râul curgând limpede din vârf de brad,
Focuri pe creste, care mă ard...
În târgul lumii, mă trage de mânecă
Singurătatea vorbăreață.
– Ce să-i spun despre tine, suflete?
– Că te-ai îngrădit cu gard viu de trandafiri?
Că fluturii-ți joacă-n palme
Horele miezului iernii?
Că te sfâșie doru-nserării,
Mai tare decât vârful săgeții
Din care coboară harpia?
Să-i spun că visezi trăind,
Trăiești visând,
Gândești iubind?
Că singur-nesingur, suflete,
Te zidești în bucuriile părintelui Nectarie?!

consacrații

CUVÂNTUL – SMALȚUL CERULUI DE-ODINIOARĂ

Se-ntâmplă, când ai totul,
Să nu mai vrei nimic;

Și când nimic nu ai,
La fel să simți.
Și, totuși, ești bogat,
De nu te mai curpinzi.
Ți-ajunge sufletul curat,
Împovărat de adevăr,
Chiar și când mintea îl refuză
Și când încapi deplin
În fuga ta confuză
Ori când plutești cu capu-n nori,
Mânat de vreo ispită.
Iubirea te urmează ca un câine;
Cât de departe-i ieri,
Tot mai aproape-i mâine.
Aceleași anotimpuri, mereu aceleași flori,
Iar amintirea le culege ca albina...
Ea e lumina ta pe dinăuntru;
Pe dinafară − soarele de vară.
Cuvântul − smalțul cerului de-odinioară,
Iar visul ți-e parfumul și culoarea.

LUTUL DE-APROAPE CURGÂND

Demult, bunicul a semănat cu greieri
Curte, livadă, grădină,
Că și azi noaptea e plină
De un mirific concert cu surdină.
De pretutindeni curgând râuri calde
De clinchete argintii –
Greierii rup zăgazuri de liniști cu duioșii,
Încing lumea cu focul verii târzii...
Cobzari nebuni prin vie, prin pruni
Își zornăie strunele într-un năstrușnic taifun.
Vrăjite, vietățile încremenesc în poveste –
Roabe supuse cântării celeste.
Până și sufletul-mi, împovărat în mirare,
Se pierde-n viorie uitare.
Vântul treieră spice de lună nouă,
Dimineața cade prinsă-n capcane de rouă.
Pentru greieri ziua se-arată beteagă
După clipe de vis, descoperă singurătatea întreagă.
Clepsidra le măsoară un prezent răsturnat –
Nisip prăbușit sub cântat...
În minte mi se rostogolesc multe:
Drum, apă, munte, gând...
Nu de greul-departe,
Cât de lutul de-aproape, curgând!
Îmi întreb, strâmtorat, îngerul:
- Dacă greierul e solul lui Dumnezeu,
Noi câtă trăire și adevăr putem duce?
Îndeajuns să nu ne frângem sub cruce?
Îndestul să nu ne-ascundem fiecare de fiecare,
Până când urmele noastre
Dispar sub umbre albastre?!
Răspunsul a fost simplu, ca firea:
- Adevărul întreg e numai al Lui;
Omul e dator cu iubirea!

FOCUL SINGURĂTĂȚII ALBE

În grădini, din alt cer,
Un potop de-naltă iubire...
Crizantemele-și așteaptă albina sub ger;
Nu știu că toamna și-a terminat treaba
Și-au înflorit iarăși degeaba.
Mă-ncălzesc cu surcele de amintiri
La focul singurătății albe,
Atârnând sub gânduri, ca liliacul de grindă,
În colonia-naripată din tindă.
Mă tem că tot hibernând stingher
Îmi risipesc lumea, neiubind-o până la cer:
Pe Tine, Doamne, pe tine suflete, pe fiecare...
Dragi crizanteme, bucurați-vă și vă veseliți!
În curând, în loc de albine, coboară peste grădini,
Fluturi iubiți de zăpadă,
Să vă vadă și să vă sărute
Cu-nfrigurată căldură,
Fără cenzură,
Pe ochi și pe gură.
Câtă iubire și frumusețe – atâta tristețe!
Doamne, n-am de ce să mă plâng;
Dulceața și parfumul iubirii mi-ajung.

DESFRUNZIT DE DOR ȘI DE GÂND

Toamnă aspră. Spic de zăpadă
Sufletu-mi coboară-n cascadă.
Sub ghețarii sidefii −
Parfumul culorilor vii.

Becul din stradă − ochi de ciclop −
Peste așteptare clipește miop.
Bătut de toți și de soartă
Drumul îmi cade în poartă.

Vântu-l alungă și îl destramă,
Pironindu-l în melodramă.
Desfrunzit de dor și gând
Cad în mine când fulg, când plumb.

Din străveziu cu stafii
Licăresc amintiri încă vii...
Cântecul ascuțit al cocoșilor
Răscolește focul strămoșilor.

Metafore ce ţin de mână ideile să nu rătăcească

Al.Florin Țene

Președintele național al L.S.R.

Pascal scria: *Nu m-ai căutat dacă nu m-ai găsit*. Această afirmaţie sugerează spirala veşniciei, căutării absolutului.

Noica afirma despre actul de cultură că trebuie *să înveţi noutatea ca şi cum s-ar ivi din tine*, înseamnă că dorinţa de cunoaştere izvorâtă din individ este parte integrantă a noutăţii pe care se doreşte s-o cunoască.

Eu sunt fiul comunităţii, din mijlocul ei m-am ridicat. Atunci sunt parte a comunităţii. În concluzie, nu sunt *eu.* Sunt *comunitate.* Iar comunitatea se regăseşte în mine.

Dacă comunitatea sunt eu şi eu sunt comunitatea, atunci totul se rezumă la un *eu dispersat.*

Un ochi râde şi altul plânge.Satira este ochiul care plânge pentru a râde celălalt.

Numărul este esenţa eternă a realităţii, în schimb numele este purtătorul efemer al cifrei.

Plutarch, prin *De Iside*, a imortalizat faimoasa inscripţie de la Sais despre Isis, care spunea: *Eu sunt tot ce a fost,tot ceea ce este şi tot ce va fi, iar vălul meu nu l-a ridicat încă niciodată vreun muritor.* Acest văl este adevărul în esenţa lui. Adevărul adevărat nu l-a descoperit, nimeni. Dând la o parte un văl, crezând că am descoperit *adevărul* observăm că peste un timp există un alt văl. Şi aşa, la nesfârşit...

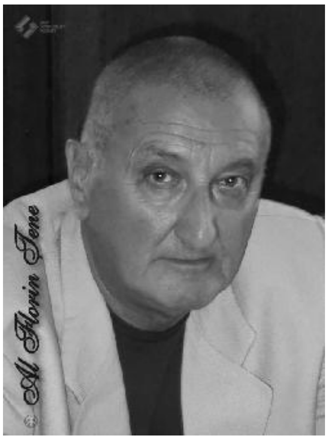
Sapă, sapă până vei da de apă, expresia blagiană confirmă faptul că dând de izvor şi săpând mai departe vom da de alt izvor şi aşa până la *sâmburele de foc* al *adevărului.* Dar calea este lungă. Cât de lungă? Până dăm de zeiţa Mâat, zeiţa Legii fizice şi morale, considerată ca ordine armonioasă. Dacă există?!

După teoria relativităţii mărimea cosmosului nu este constantă, ci variază invers proporţional cu cantitatea de materie condensată în Univers. Eu spun că mărimea Universului este constantă în limitele lui, iar cantitatea de materie condensată în cosmos este proporţională cu limitele acestuia. Iar invers proporţionalitatea de care vorbesc relativiştii provine, tocmai, de la neînţelegerea aprecierii masei cu mărime a Universului.

Lucrurile sunt aparenţele fenomenelor, iar acestea sunt rezultatul *Numerelor.*

Dacă omul de ştiinţă, inginerul, copiază natura, vezi carenele submarinelor care seamănă cu trupul rechinilor, avioanele cu păsările, omul de artă, creatorului nu-i este permis să copieze natura. El o filtrează prin *eul* său. Copierea naturii o face aparatul de fotografiat, sau aparatul de luat vederi.

Maestrul din Samos, Pitagora, spune că *Totul este orânduit după număr*, eu afirm că numărul este rânduit după *Totul*, care simbolizează *Datul* divin.

Să ne amintim definiţia: *Forma este legea în virtutea căreia se repetă motivul*, aceasta aminteşte de *ritm.* Însă, motivul sub imperiul *legii* consfinţeşte *forma. Forma* fiind *numărul idee*, unealta principală al Marelui Ordonator sau ***Dumnezeu, cel care aranjează cu artă.***

Modelele mele în viaţă au fost oamenii morţi care au lăsat prin opera lor ce-ar fi vrut să fie ca persoană când trăiau.

Se spune că poţi face orice, lucrând numai cu capul, dar nu eşti fericit. Lucrând cu inima nu faci avere, dar eşti fericit. Eu zic: fericirea este echilibrul dintre cele două.

Deasupra tuturor creatorilor se află *dascălul*; el formează oameni, caractere şi chiar declanşează... talente. El este creatorul creatorilor. Pentru mine dascălul a fost profesorul Muşulescu.

Espe de Metz, parafrazându-l pe Buffon, spunea: Stilul, adică expresia scrisă a ritmului personal cu ajutorul ritmului tonic, este omul însuşi. Parafrazându-i pe amândoi pe amândoi afirm că: Ritmul personal se regăseşte în expresia scrisă, iar ritmul tonic defineşte stilul, care este însuşi omul.

Între matematică şi estetică nu este hotar, amândouă fac util frumosul.

Arhitectura egipteană este un tratat de estetică care ne vorbeşte prin liniile-i geometrice.

Frumosul este manifestarea armonică a proporţiilor care devine lege nobilă a tuturor artelor.

Metafora este comprimarea prin eliminare a unei comparaţii.

Arta exprimării creează posibilităţi de comunicabilitate între conştiinţe. De aici, sau aici, îşi are originea arta cuvântului.

Se spune că este frumos, nu ce este frumos, ci ce ne place. Dacă frumosul este receptat numai de *eu*, nu şi de noi, nu este frumos. Această calitate trebuie să fie socială pentru a fi apreciată în acest sens. Asupra înţelegerii frumosului un rol important îl are felul cum îl percepe moda şi societatea dintr-o epocă dată. *Frumosul* era altul în epoca sclavagistă, altfel în epoca medievală şi altfel este perceput în epoca prezentă.

(va urma)

Cristina Onofre

Alias Christine Bernadette Rousseau

Membră a U. S. R.

Poeziile din cartea ,,**Generalul sau o iarbă înălțată până la cer**” au o senzualitate liniștită și o transparență terapeutică încât te întrebi de unde tentația autoarei de a glosa pe marginile unei imposibile epopei. Invocațiile către General nu sunt însă lipsite de candoare, de ingenuitatea femeii care vrea să își trăiască iubirile, bucuriile, tristețile, să rescrie din perspectiva altui plan, ale altei dimensiuni, destinul ieșit cu totul din tiparele cunoscute ale iubirii. Dar tonul categoric, dar ,,dictatul poetic’’ face ca până și el, Generalul, exponent al supremației, să se supună sentimentelor ,,’Naltei domnișoare’’ precum cavalerii de odinioară aleselor lor. În fond, litaratura Cristinei Onofre (alias Christine Bernadette Rousseau) ilustrează o stare poetică puternică, al cărei discurs confesiv nu mizează pe șocul scandalului, o bună cuviință a confesiunii se sprijină pe cuvinte tradiționale înnobilate de patosul poetic al expresiei sentimentului, ale încrederii într-o altă rostire poetică – și nu numai – în capacitatea poetei de a-și transfigura profund poetic întreaga corolă a stărilor.

Proiect poetic susținut cu inventivitate, ,,**Generalul sau o iarbă înălțată până la cer**” ne descoperă în Cristina Onofre un creator aflat în universul altei posibile poetici: iată triumful rostirilor sale.

Cornel Ungureanu
Profesor universitar
Critic literar
Redactor șef al revistei ,,Orizont’’-revistă a Uniunii Scriitorilor din România

---

,,Generalul sau o iarbă înălțată până la cer”

Mai înainte a fost
o noapte cu bouri pe-afară,
dând târcoale unei vechi cetăţi,
erau dintre aceia care mâncau
iarba înflăcărată a apusului,
prevestind războaie.
Mai târziu tu aveai să spui
că e de-ajuns o singură dată să vânezi
un asemenea zeu
cu nări răsuflând în tine corăbii,
cum e de-ajuns o singură dată să mori…

***

Se crăpa de ziuă,
și era atâta liniște albă și afânată
pe câmpuri!
Un cocor se desprindea din lan,
vălurind ușor aerul transparent
al apropiatelor ape,
luând cu el
liniștea trupului verii,
un trup al spicelor.

***

Gura zorilor
mușca buzele câmpiei
însângerând macii,
la venirea verii,
la venirea ta pe lume,
Generale.

***

Ţi-a pus iederă pe pe pragul porţii, Generale,
în locul acela din care somnul tău
de plop foşnitor
pândea venirea dimineţii,
iederă uşoară,
liană fermecată şi gheară de vulpe
vânată într-o noapte îngheţată,
la cumpănă de văi.
Toate acestea
au fost puse de-o vrăjitoare bătrână,
ca să poţi hăitui cu izbândă
prin tufişuri
suflările toate.

***

Atunci când visai,
noaptea îți cădea la picioare
cuprinzându-ți gleznele,
genunchii, fața…
O lumină argintie ieșea
din conturul inimii tale,
ca o lună răsărind
dinspre orizontul
mărilor,

ca o lună
plină de soare.

***

Doar femeile
din ținutul acela necunoscut
au putut țese pentru tine,
din ierburile fermecate ale nopții
mantia
ce avea să fie prinsă
pe umărul tău
cu un mare diamant
de lună plină.

***

O ursitoare de apă
a jucat moartea sub tălpi,
rostogolind descântece din gura de foc
a văzduhului
și prăvălind lumina
din plinul cupei cerești,
din plinul furtunii,
în locul în care
sabia lacrimei tale de copil, Generale,
avea să învingă timpul,
uitarea…

***

Cămaşa ta albă
topea încet căldura câmpiei,
făcea unduirea spicelor
să crească,
ele devenind gânduri ale tale,
gânduri străvezii
în care înserau
în subţirimea ochilor tăi
seminţele de trifoi ale unei iubiri
semănând parfumului nevăzut
al luminii de liliac.

***

O vrăjitoare trimitea uneori
firul unei ape
să-ți caute urma prin ierburi,
vocea și lumina lui
înveleau rădăcina din care tocmai plecasei
nerăbdător,
pe drumuri de cicoare,
spre inima unei copile
care parcă fugea mereu
din calea ta…

***

Cineva mi-a arătat odată
un fruct din livadă,
un fruct al livezii căzut
în locul în care ai iubit prima dată.
De-atunci ceva din răcoarea atingerii tale, Generale,
Înconjoară copacul acela
odată cu mătasea
unui zâmbet de fată.

Nicolae Branişte

Membru al L.S.R.-Argeş

Univers transparent

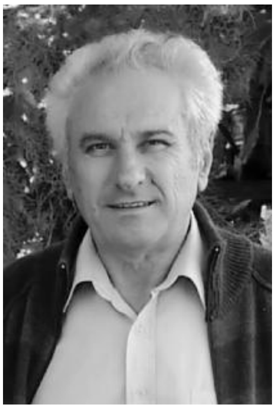
Un geam transparent ne desparte,
Opreliște la timpul nesăbuit,
Topit în universul adormit,
În îmbrățișări și iluzii deșarte.

Se scutură, încă, vălul de iubire,
Lăsând o goliciune-n așternut, –
Sufletul culcat în vis și alt ținut,
Romantic până la nemurire.

Gesturi tandre-și caută cuibul,
Sub geana nopții necuvântătoare
Pe patul desfătării abisale,
În nechezat de timp cu roibul.

Bucuria prăbușirii în divin neant,
În fărâme de suflet se sparge
Ecou de maree de pe catarge,
Întrece clipe de extaz exuberant.

Un geam transparent ne desparte
De mângâierea universului și de bine

Suflet iubitor să porți cu tine,
Restu-i, clipa care-și face parte.

Iubire ești, universule transparent,
Cred că tu ești chiar fericirea,
În trupul tău am găsit trăirea,
Irisul albastru cu suflu permanent.

Un geam transparent ne desparte,
Prin el privim și tu și eu
Clarul de lună în două împarte;
Iubirea rămâne aceeași mereu.

Clipe pierdute

Întoarse acasă, clipele pierdute
Și-au pus în gând să facă ceva:
Să scrie versuri, să fie citite,
Și ele s-ajungă celebre cândva.

La hoinărit plecate mai demult,
În țări străine, cu lacrimi amare,
Îmbătrânite, cu părul cărunt,
În clepsidră s-au pierdut în zare.

Nimeni nu plânge că-s pierdute,
Nedormite au farmecul lor.
De visul nopții sunt satisfăcute,
Când în extaz se-ascund în dor.

Clipe pierdute în nuanțe plăcute,
Nimeni n-ar vrea să le piardă,
În amintiri au locurile lor știute,
De timp vânate, ca o pradă.

Când plouă nu-s clipe pierdute,
Să respire din senin vrea cerul
Pământul rodește mai bine și iute,
Îngerii binelui invadează eterul.

Prințese răsfățate, în universul lor,
Abia mai pridideșc să facă față
Niciodată nu pier, ca un muritor,
Clipele pierdute-s amăgiri de viață!

Vibrații astrale

Vibrații din cer ajung la mine,
Sfințite de Duh universal,
Coboară lin ca dimineți senine,
În picături de rouă din astral.

Vibrația cerului coboară la mine,
Să-mi mângâie creștetul nelămurit,
Că-n suflet nu poate reține,
Decât fărâme din ce-i sfințit.

Nu-s complet, doar din fărâme,
Aș vrea mai mult, credință am,
Cu universul tot, mă-nțeleg bine,
Vibrații simt din dorul de neam.

Vibrații astrale din cerul divin,
Îmi urmăresc zile și nopți terestre,
Senin coboară pe borangic fin,
Ceru-mi trimite prin Duh, o poveste.

Cine-s eu, de cerul mă răsfață?
Biet muritor, cu capul în nori,
Vibrații primesc ca pe-o povață,
Să dau mai departe la visători.

Micul dejun

Soare pe pâine la mic dejun,
Pe gând, un strop de rouă,
Dimineți trezite de cerul bun,
Stăpâne pe o viață nouă.

Mană cerească pun pe masă,
Zorii trezind din brațele nopții,
Nectarul zeilor din a lor casă,
Raze din aplauzele dimineții.

Arome astrale picură-n ceai,
Din ceașcă să sorbi trufandale,
Îmbălsămate cu flori de rai,
De aburii învăluiți în rotocoale.

Papile înnebunite de poftă,
Abia așteaptă o nouă zi solară,
Din răsărit, un Doamne-ajută,
Pâine cu dulceață de cireașă amară.

Din armindeni gustă fiorii minții,
Și ei treziți din visul adânc stelar,
Deschid ferestre spre cuta frunții,
La micul dejun, cu gândul hoinar.

La țară

Fânul pârjolit de pe dealuri,
Așteaptă lamă de coasă;
Fânețe-au înflorit din lauri,
Nimănui, însă, nu-i pasă.

Plugarii trecuți în altă lume,
De-acolo privesc neputincioși,
Urmașii lor se țin de *glume*,
Liberi în gânduri ori curioși.

În satul părăsit sunt pajiști,
Priveliști de sfârșit de săptămână,
Câmpurile dorm în miriști,
Pământul dă, iar, de pomană.

Sălbatice buruieni devin stăpâne,
Peste ogrăzi, între uluci căzute,
Doar, ici și colo, pâlpâie nebune,
Lumini bătrâne puțin văzute.

Astăzi, tinerii visează la astre,
Se miră când aud de coasă,
Luminile Parisului albastre,
Capcane-s departe de acasă.

O altă lume, de noi depinde,
Glie străbună avem în sânge;
De vrei, sufletu-ți poți vinde,
Datori, cui ne vom plânge?

La țară creștem, acolo-i țărâna,
Acolo-s strămoșii care ne cheamă,
Cruci între ele vorbesc româna,
Chipuri vor dăinui într-o ramă.

Aici, timpul trece domol,
Stă aplecat la masa tăcerii...

Zile și nopți se duc în gol
Satul mereu e lumea uitării.

Idilice imagini de pe retină,
Și-n hol atârnă puse-n ramă,
Pe chipuri cu lumină divină,
Zâmbete de sub maramă.

Cerul

Când vrea El își schimbă culoarea,
Cerul, stăpân peste duhuri,
Albastrul vestește sărbătoarea,
Ascunsă-n înălțimi de văzduhuri.

Tihnit, ceru-i oglindă de suflet,
Loc de-ntâlnire-ntre Lună și stele,
Unde șoaptele inimii-au răsuflet,
În umbra nopții, stropită cu perle.

Ceru-i loc de-ntâlnire-ntre vise,
Desfătare de priveliști și gânduri,
Întindere nesfârșită de astre promise,
Împărăția de unde vin anotimpuri.

Neant misterios ori zână fermecătoare,
Cel mai iubit de pământeni,
Albastru îmbracă de sărbătoare,
Deasupra norilor în armindeni.

Ceru-i un fluture după care alergi,
Să-l prinzi, când îl simți aproape
De el depinzi când râzi ori plângi,
Culori oglindește-n luciu de ape.

Altar de-nchinare e cerul,
Izvor de lacrimi și ploi,
Bolta divină unde stă lerul,
Dumnezeit să vină-napoi!

Constantin Teodor Craifaleanu

Nenea „X”

Era o vorbă altădată
Rostită-adesea de români,
Dar care, azi, pare uitată:
„Să-ți cumperi, dacă n-ai, bătrâni”.

Cine mai are azi nevoie
S-asculte de un biet bătrân?
Și dacă l-ar vedea pe Noe,
L-ar ocoli orice român...

Azi ignoranța e-o virtute
Și prea mulți în ea se complac...
Iar tu, Nene, la senectute
Și știi, și poți să-i vii de hac...

Dar nimeni nu te abordează
Și nu-ți cere păreri sau sfaturi,
Deși ai conștiința trează
Și s-ajuți, nu te-ai da în laturi,

Căci tu ai multe cunoștințe
Și-atât de multă experiență
Și-n bucurii, și-n suferințe...
Dar nu-i dorită-a ta prezență!

Când mai apari și tu-n Cetate,
Îți strigă unii: „Du-te-acasă!
Noi te mai ținem mult în spate?
Te-așteaptă aia cu o coasă!”

Deși ți-ai dat cu prisosință
Obolul pentru Societate,
Tu îi privești cu-ngăduință,
Chiar dacă-ți fac o nedreptate.

Viața ta-i ca o bibliotecă,
Trăită filă după filă...
N-ai învățat la discotecă
Să nu ai nici respect, nici milă.

Ce dacă poți vorbi și scrie
Corect în limba strămoșească?
E socotit o fandasie
Astăzi în Țara Românească!

Ce dac-ai căpătat în școală,
Sau din lecturi, de la părinți
Cultură? Ce mare scofală?
„Valoarea”, azi, e-n „Las Fierbinți”

Și-n tot ce e legat de vulg,
În semidocți și în lichele,
Și-n decibelii-n care curg
Neiertătoarele manele!

Dacă te-arăți plin de respect
Pentru valorile perene,
Astăzi e socotit defect:
„Mai lasă-ne cu astea, nene!”

Tu, însă, te-ncăpățânezi
Să răsfoiești smerit o carte,
În vechile valori să crezi
Și să privești zâmbind spre moarte...

Te-or plânge când nu vei mai fi
Și n-or avea sfaturi cu-i cere...

Și-atuncea, poate, s-or gândi
La tine, Nene, cu durere...

Dulce-amărui

„Te privesc”, îmi spune Vara,
„Cum zâmbești dulce-amărui,
Dup-apusul Soarelui,
Când se lasă lină seara

Și aștepți, privind cuminte,
Dintre nouri să răsară
Blânda nopților fecioară…
Oare, ce-ți aduce-aminte?”

„Te privesc” şi Toamna-mi spune,
„Cum te uiți cu-atâta drag,
Zâmbind amărui-dulceag,
La pastelul meu minune...”

Dar nici Iarna nu mă lasă
Și îmi zice „Te văzui
Cum zâmbești dulce-amărui,
Privind ninsoarea frumoasă...”

Și Primăvara-mi șoptește
„Te văd cum te plimbi pribeag,
Zâmbind amărui-dulceag…
Oare ce te chinuiește?”

Le-am răspuns: „Dragi anotimpuri,
Știu că mă priviți de mult
Și mi-e greu să vă ascult,
Căci mi-e dor de alte timpuri,

Când trăiam clipe nebune
Și iubeam doi ochi căprui…
Azi zâmbesc dulce-amărui…
Ce-aș mai putea, oare, spune?”

Amintirea ta

Trăiesc cu amintirea ta în sânge,
Din clipa chiar în care te-am pierdut...
Dorul de tine, însă, nu mă-nfrânge,
Căci amintirea ta îmi este scut.

E drept că, uneori, inima-mi plânge,
Dorindu-și, poate, să te mai sărut,
Sau iar la pieptul meu să te pot strânge
Și tu să-mi spui, zâmbind, „Au! M-a durut!”

Sau să ne mai plimbăm prin iarba moale
Pe sub cireșii încărcați de flori,
Să ningă peste părul tău petale,

Iar Luna să ne-ntâmpine în cale
Și să ne însoțească până-n zori,
Ca de atâtea ori... De-atâtea ori...

Poemul nopților târzii

Poemul nopților târzii
Pe care eu ți-l adresez,
Dar nu îl știu, nici tu nu-l știi –
Există, sau doar îl visez?

Poemul nopților târzii
N-are-nceput și nici sfârșit...
Eu oare-l scriu, sau tu mi-l scrii
Din clipa-n care te-am zărit?

A fost o clipă fermecată,
Sau una doar de rătăcire?
A fost simțire-adevărată,
Sau doar o pseudo-simțire?

Poemul nopților târzii,
Fără subiect, fără virtuți,
Eu îl visez, dar tu-l rescrii
Mereu altfel când mă săruți...

Poemul nopților târzii
Pline de farmec și mister
Mă-ncântă cu acorduri vii
Cu rezonanțe dinspre cer...

Poemul nopților târzii
E doar în rătăcirea mea
Când nu ești, dar aș vrea să-mi fii
Măcar o clipă-alăturea...

Îndrăgostire

Să-i zărești chipu-n tot ce mișcă,
În tot ce stă sau se transformă,
Când marea de hormoni te pișcă,
Făcându-ți inima enormă,

Să simți parfumul *ei* fantastic
În orice fir răzleț de iarbă,
În orice piatră, lemn sau plastic
Când sângele-a-nceput să-ți fiarbă,

Să-ți pară că îi auzi glasul
Și-n ciripit de păsărele,
Și împrejuru-ți la tot pasul
Când te străbat fiori prin piele,

Să *o* visezi noaptea întreagă
Iubindu-te tumultuos,
Să simți că sufletu-ți se leagă
De-un vis *atâta* de frumos...

Iar când devine realitate,
Să transformi clipa-n infinit,
Lungind senzațiile toate
Din starea de îndrăgostit...

Despre a fi în/pentru cuvânt

Voichița Pălăcean-Vereș

Purtător de cuvânt al L.S.R.

Lumea literară românească este caracterizată, înainte de toate, prin proteism și diversitate. Astăzi, poate mai mult decât oricând, cititorii sunt puși în situația de a alege dintr-o largă paletă de variante, fie că este vorba despre volume de autor, antologii sau publicații periodice. De multe ori pe nedrept, unele produse editoriale rămân într-un con de umbră. Nu fiindcă talentul și râvna celor le-au dăruit tiparului și publicului cititor ar fi fost insuficiente, ci fiindcă degustătorii produselor de acest fel sunt uneori copleșiți de avalanșa de pagini scrise din preajma lor.

Un astfel de caz, de involuntară trimitere în plan secund și amânare a „salutului" pe care l-am considerat potrivit, este acela al revistei „Cuvântul argeșean", ce poartă (inutil, în opinia mea) subtitlul „revistă literară". Editată de Filiala Argeș a Ligii Scriitorilor Români și de Centrul Cultural Pitești, publicația este în al doilea an de apariție, la fiecare două luni văzând lumina tiparului un nou număr. Rod al reformatei filiale a LSR, revista își datorează existența unui grup de entuziaști condeieri, conduși de președintele Adrian Mitroi. Ajunsă în cel de al doilea an apariției, și la cel de al optulea număr, publicația îl are redactor-șef pe Nicole Cosmescu, iar secretar de redacție pe Carmen Saita, cărora li se alătură coordonatorii de rubrici Cristina Onofre („Îndemnuri), Simona Marineață („Liceenii") și Marius Ionescu („Tinere speranțe").

Alături de numele scriitorului Al. Florin Țene, președintele național al Ligii Scriitorilor, în cuprinsul celui mai recent număr descoperim numele reputaților Luminița Picui, Pușa Chiriță, Ramona Enache, Maria-Alexandra Bulgar, Daniela Ioana Chițescu, Ramona Ungureanu, Liliana Nanu, Simona Vasilescu, Denisa Coroja și Cristina Onofre, George Ene, Gheorghe

Mohor, Nicolae Braniște, Constantin Teodor Craifaleanu, Vasile Munteanu, Aurel Hernest, Ion Alexandru-Dâmbovnic, Alexandru Boroiu, Alexandru Oprea, Ovidiu Ștefan Ciucă, Marian Toma, Geo Constantin, descoperim numele neobosiților Nicolae Cosmescu (inginer auto ca profesie) și al lui Adrian Mitroi (medic veterinar de meserie), talentați scriitori și descoperitori de talente. Cu genero-zitate, „Cuvântul argeșean" își deschide paginile pentru a preda ștafeta tinerelor speranțe: Anda Beția, Marina Pantazi, Andreea Popa, Ioana Smărăndescu, Ramona Ungureanu și Marius Ionescu.

Editorialul, „Acțiunea" (I), la granița între eseu filosofic și comentariu economic, poartă semnătura poetului Adrian Mitroi. George Ene deschide revista cu „Memoria muzicală argeșeană și musceleană", o recenzie a cărții Lucreției Picui, apărute la Ed. Școala Ardeleană. Al. F. Țene se prezintă cu partea secundă a studiului „Elogiul crimei prin prisma imanenței tragicului din literatura populară – o eroare morală și estetică". Gh. Mohor face cronica unei lansări de carte („Așchia nu sare departe de trunchi…"), Nicolae Cosmescu explică lectorilor „Ce înseamnă să ai un «nume»" (fragment dintr-un roman neterminat). Poezia și proza argeșenilor completează în chip fericit cele 32 de pagini.

Observăm, față de „răposata" publicație a Filialei Argeș a LSR, că noul „Cuvânt argeșean" se dovedește mult mai selectiv în privința alegerii textelor de publicat, remarcându-se, totodată, prin scăderea mediei de vârstă a colaboratorilor –

lucruri în măsură să ne bucure și să ne dea speranță că se va scrie și se va citi încă multe decenii de aici încolo, fiindcă schimbul de generații se face firesc. Felicitări colectivului redacțional și colaboratorilor „Cuvântului argeșean”! Grație unor astfel de oameni, flacăra pasiunii pentru cuvântul scris nu se va stinge, iar noi vom putea vorbi despre apariția revistei cu numărul 100!

Aurel Hernest

ÎN CHIRIA TIMPULUI (V)

Fragment

...Mama prăjea gogoși, ajutată de o soră, iar tata încă mai perpelea friptura când câinele a dat semn că la poartă sunt străini. „Ei sunt, a zis. Du-te Guriță și întâmpină-i!” Cu picioarele moi, am pus pe față un zâmbet fix, neîncrezător, ușor temător. „Ia uite, Boalcă, chiar Guriță vine să ne întâmpine! Vezi ce mare s-a făcut?! Și deștept! E la facultatea de case mari: blocuri, primării, magazine, biserici... Greșesc, mamă?”, mi-a luat-o înainte Puia, scutindu-mă de sarcina de a fi eu primul care le urează bun venit cu niște cuvinte mai simțite care să-i facă să se simtă prețuiți încă de la poartă. „Absolut deloc!” i-am răspuns și le-am făcut semn să înainteze. Ea a luat-o în față, urmată de un om micuț, cu puțină chelie, cu mustață, îmbrăcat în niște haine cam mari – pantaloni și cămașă albă – care păreau a fi date de cineva de pomană ori alese greșit. Era de nerecunoscut. Imaginea pe care i-o păstrasem în memorie nu se suprapunea sub niciun fel aceluia care venea spășit în urma femeii.

Boalcă s-a oprit în fața mea. I-am întins mâna, cu un zâmbet sfios, complice... În ruptul capului n-aș fi vrut să descopere în privirea mea acea compasiune din suflet. M-am uitat atent la fața lui și, dacă n-ar fi păstrat mustața, acum cănită și ușor gălbuie din pricina tutunului, aș fi zis că am de-a face cu un intrus care a reușit s-o păcălească încă odată pe Puia. Abia când mi-a vorbit, – nu mai avea puterea și siguranța din vocea cu care te convingea să cumperi de la el „..chiar și *rahat*”! –, și făcând legătura cu mustața pe sub care ieșeau vorbele, am fost convins că e el. „Guriță! ’tu-ți paștile mă-tii, ce mare te-ai făcut!” mi-a zis după ce mi-a scuturat mâna. M-a tras spre el, s-a ridicat pe vârfuri și m-a pupat apăsat. L-am luat de braț și l-am dus lângă foc, unde tata mai avea treabă cu friptura. Am turnat țuică în ceștile din pământ și am ciocnit. „Mai ai d-ăstea?! a întrebat Boalcă mirat. Acuma, toată lumea cumpără vase sticlă. Pahare, păhărele, căni, toate din sticlă... Cică, să vadă ce bea... Oalele noastre nu mai au așa căutare.”

La masă, femeile au vorbit despre treburile gospodărești: păsări, vacă, porci, grădină și noi, bărbații, mai mult le-am ascultat. Puia părea bucuroasă de întoarcerea bărbatului din neantul care-l înghițise atâția ani și părea stăpână pe situație. Nu se mai temea de biciușca lui Boalcă, chiarzicând la un moment dat: „I-am spus de când a intrat pe poartă: Te primesc, dar să știi că acuma eu am biciușca! Și așa, aici, tu erai măritatul. Nu ți-a păsat de casa asta atâta amar de ani, deci dacă nu-ți convine, n-ai decât să închizi poarta pe dinafară!”

M-am uitat la Boalcă. Era stânjenit de vorbele nevesti-sii și, ca să o ignore, a scos o țigară și a dat să iasă din casă pentru a fuma. „Stai, Ricuță, aici și fumează! Poate mai fug moliile astea.” i-a adresat mama

primele cuvinte, care au fost legătura spre acea împăcare pe care o dorea. De mult voiam să vorbesc cu tine și să-ți spun cât de rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat între noi, a mai zis, adresând o privire și Puii. Poate și din cauza mea ai pătimit atâta prin locurile pe unde ai fost...”

„Așa a vrut Dumnezeu, a început Boalcă. Să am nevoie de Guriță ca de copilul meu, la încărcatul oalelor... El să adoarmă în căruță, sub sarică, și să-l găsesc prea departe de casă, taman dincolo de orașul cel mare... Să mi se strice căruța..., să ni se fure calul..., să ne apuce potopul..., să ne ajute *Nevoia*..., să vindem oalele..., să se îmbolnăvească Guriță... ” Evoca pe scurt cele mai importante momente ale chiriei făcute împreună în Țara Vlașcii, privind în gol și trăgând cu sete din țigara aprinsă. Apoi a început să reia detaliat fiecare moment, punând cioburile lui de amintire lângă ale mele. Câteodată, mama și tanti Puia au venit cu bucata lor, întregind, în mare măsură povestea...

„Și pe urmă...?” l-a împins mama, firesc, pe panta mărturisilor, când a ajuns cu povestea la momentul despărțirii de mine.

„...Am stat în poartă până ce căruța lui Găuroi a dispărut pe drumul de întoarcere. Mi-am făcut semnul crucii și am zis „Doamne ajută!”

S-a uitat spre Puia. Probabil că nici ei nu-i spusese tot și era nehotărât dacă trebuia să o facă sau să scurteze destăinuirea, ignorând îndemnul mamei. Putea să zică doar: „Asta e!” iar noi, ca gazde, nu se cădea să insistăm, pentru că nu-l chemasem la judecată, ci la împăcare.

„Am intrat în casa Garoafei. Le-am găsit pe amândouă îmbufnate. Le-am zis: „Ce-aveți fă, acuma? V-am făcut pe plac și l-am trimis pe copil pe drum cu Găuroi. Ce mai vreți? Ce nu vă ajunge?!” Mă-sa a ridicat glasul la mine: „Vrem să pleci și tu! Imediat! Nu vrem belele cu poliția” Am fost mirat de vorbele ei, văzând că nu a înțeles că, după atâtea zile de locuit sub același acoperiș, eu și Garoafa hotărâsem să ne facem o familie...”

Puia a căscat ochii mai mult de mirareși a scos un: „Hiuu!”, pe care l-a însoțit cu un zâmbet ironic și o lovire ușoară cu palma peste gura slobodă. „A! Deci, așa, domnu’ Boalcă! Tu și țiganca, o familie...!”

„Garoafa tăcea, baragladina a bătrână îmi arăta ușa, eu îi tot ziceam de un moștenitor, apoi a început să-mi ceară și bani pentru zilele cât ne-a găzduit. I-am dat și am hotărât să plec. S-a ținut după mine, cerându-mi alții și pentru leacurile și descântecele făcute băiatului; i-am spus că n-am de gând să plătesc pentru apa ei cu buruieni care n-a făcut nici rău, nici bine. <<Mă, rumân coclit, mi-a zis, nu te băga unde nu știi...! Baba e prea veche să nu-și dea seama că boala nu e doar de la vreme ci și de la suflet. Spune cinstit, știai că are o iubită? >> Am dat neîncrezător din cap, știind că Guriță plecase de acasă rănit în dragoste de Irina popii. Mai știam că nevasta lui Neculae, m-a oprit într-o zi când eram cu caii la fântână să-mi spună că fiică-sa, de vreo câteva seri, tot pleacă de acasă și se duce la băiatul meu, la căruță. Atunci i-am zis să stea liniștită că sunt eu cu ei, deși nopțile mi le petreceam în casa Garoafei. Așa că am zis, mândru de el: <<Două...>> Adică două iubite. Așa e, Guriță?

Cum Boalcă de acum părea a-și face parcă spovedania de pe urmă, am fost și eu sincer, iar cei de la masă m-au privit uimiți. „Cu Irina de pe Vlașca am petrecut niște nopți cu lună de neuitat! am adăugat. Îmi sugea buzele până la sânge. Spunea mereu că le am dulci, dar și sângele meu îi place...!” „O fi fost vreo strigoaică, mamă!” a zis Puia. „Sau vampir...” am conchis eu.(La noi, nu se știa pe atunci despre acea închipuire care se hrănește cu sânge, așa că, n-a insistat nimeni să afle.)

Boalcă a continuat.

A bătrână și-a înfipt ochii verzi, strălucitori într-ai mei și a șuierat printre dinții rari și galbeni. <<Una însă e pofticioasă de sînge și l-a supt!>> Am dat-o încă o dată dracului și i-am zis că e mai coclită decât mine și nu mai e în stare de nimic; nici nu prea mai aveam bani, dar nici nu aveam de gând să plătesc pentru niște apă fiartă și descântată. Matracuca m-a blestemat ca, printre altele, să mă mănânce arestul; atunci m-am enervat și, cum eram lângă căruță, înhămând caii, am luat biciușca și le-am luat în pleasnă pe amîndouă... Eram nedormit, supărat și baragladina, dar și fiică-sa, își găsiseră să mă jupoaie tocmai atunci! Au început să țipe, au apărut țiganii, cu cuțite, cu topoare... Nu s-au dat la mine, pentru că mă respectau, dar mi-au zis că, dacă vreau să ies teafăr, să plătesc! Dârz cum eram, învârteam când toporașul de la căruță, când șfichiuiam din biciușcă și le porunceam să-mi deschidă poarta să plec. Ar fi urmat să mă încaier cu ei – singur, contra cinci-șase țigani – dacă nu ar fi apărut polițistul care m-a scos de acolo. S-a urcat lângă mine și mi-a zis să merg la postul de poliție; am crezut că o face pentru a mă scăpa de țigani dar, mai spre seară, mi-a spus că sunt arestat, vinovat fiind de răpirea unui copil și mâine sau poimâine mă va duce la oraș cu escortă. „Copilul e tot la ele?” m-a întrebat. „Nu. L-am trimis cu o căruță acasă. Era bolnav.” M-a înjurat și mi-a zis furios: „Iară îmi scapă printre degete! De când le vreau și pe ele în arest! Ce pulane i-aș trage ăleia mici!” mi-a zis, făcându-mi parcă în ciudă

....

Căruța a fost trasă în curtea postului de poliție, caii deshămați și hrăniți cu ce nutreț și boabe mai era prin ea, iar eu încuiat pe după gratii.

După vreo câteva ore, rămas singur în arestul poliției, m-am calmat și am început să-mi judec situația în care mă aflam. Știam că nu sunt vinovat, dar n-o puteam dovedi. Doar o minune dacă se întâmpla și cineva cu putere ar fi venit, depunând mărturie pentru mine, asta ar fi fost scăparea! Dar cine, în afară de Dumnezeu drăguțul, îmi putea trimite salvatorul?! Așa că, priponit fiind în spatele gratiilor, am luat la rând cunoștințele mele; încercam să bănuiesc cine va fi cel care, cu îndemn de la Cel de Sus, mi-ar putea sări în ajutor. Nu găseam pe nimeni, deși voi, – a zis, adresându-se tatei și mamei – ați fi fost cel mai sigur ajutor. Ați fi fost, dar n-am avut nicio pretenție.

În liniștea arestului auzeam prin fereastra deschisă, asigurată cu gratii, cum Murga mea se hârjonea cu Corbu, frecându-și coamele bogate. Sau... Poate le era sete... ori prea cald... Când am auzit nechezatul Murgii am știut că era pentru mine; parcă mă certa să ies odată afară, să-i înham și să luăm drumul spre casă.

La adăpostul nopții am hotărât să-mi salvez prietenii și căruța cu care făcusem an de an spor în casă, evadând pe acea fereastră care nu era nici mică, nici mare. M-am urcat pe singurul scaun din arest și am început să trag de gratii. Mușchii mei, atunci arcuri de oțel, nu au putut și, obosit, m-am lăsat pe pat, strigând în gând... *Nevoia*. Mai ții minte, Guriță, cum ne-a ajutat *Nevoia*, când aveam căruța într-o rână? m-a luat prin surprindere Boalcă.

Am zâmbit ușor amuzat de naivitatea mea de atunci. Și... totuși! Ulterior, după lecția din câmp, când nu aveam soluții o apelam; iar ea, prompt sau mai târziu, tot îmi îndrepta mintea spre a ieși din impas.

Boalcă a continuat.

Am rupt un picior de la scaun și, folosindu-l ca pe o pârghie, am scos gratiile ferestrei și cu greu am ieșit. Am înhămat caii, le-am șoptit „Dii!" și, fără grabă, pentru a nu face zgomot mare, pe ulițe lăturalnice, am ieșit din sat. La prima geană de soare eram în satul următor, și tot așa, din sat în sat, m-am afundat în adâncul Vlașcii. Am mers aproape toată ziua care, aproape de pragul verii, e lungă-lungă!

....

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeş

Albină-n floare

Veșmintele aurii din nisip
S-au lipit de florile pieptului
Ca să ascundă trecerea...
Timpul aburit în delir,
A convocat holograme zeificate,
Ca să am genunchi circulari...

Se ţes sprâncene din vânt,
Iar eu le ridic minunându-mă
Cât pot să trăiesc condensată

Şi cât de scurtă este viața.
Dezveliţi-vă, entităţi spartane!
Să necheze şi coamele cailor!

E timpul curajului de-a alege
Când vrem să ningă în Sahara,
De câte ori, caişii sărutaţi
Să-și coacă fructele pe buzele oranj!

Provocatoare vremuri, aruncaţi
Din dragoste curată, vremea udă
Care-a blocat siliciul pe picioare!
A răbufnit momentul de tandreţe,

În gestul dezvelirii ce pluteşte.
Prin vinişoare fine, delectate,
Nisipul a-nţeles şi azi, că poate,
Răsfrânt, să fie la final bijuterie!

Iar noi, prin albul dădăcit,
Compasiune pentru tot ce-am fost
Şi încă suntem undeva... în depărtare,
Dar, are rost să fii albină-n floare !

Deșertul fierbinte

Cine alege nisipul fierbinte,
Creşte granulă cristalină
Și se leagă cu fire de soare,
Uită de cutremure
Ce răzvrătesc dunele
Din sânii femeii goale...

De-atâta iubire râvnită în coapse,
Atinse de Dumnezeul dorințelor,
Își amintește de unde a venit
Când deșertul avea vapoare
Pe care odihnea răsăritul bărbatului,
De câte ori unduia iubirea nopții,
Plesnită în floarea de cactus ascuns
Sub nori alburii ca buzele groase
Din propriul apus.

Lăsând nețărmurirea

Experimentele în corpul meu iubit,
Adesea îmbrăcat în voalul prelucrat al stâncii,
Predat-au skiurile pârtiei din munți,
Prin curgerea zăpezii-n albul dungii...

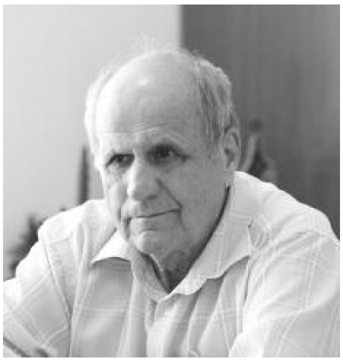
Când eu cunosc direcția de mers,
O port întemeiată-n ritm schimbat,
Concentrice portaluri amuzate-n dans
Conduc tempouri ce testează zboru 'nalt.

Experimentele în corpul meu iubit
Devin nemuritoarele povești... nisip adânc...
Lăsând nețărmurirea cu-ndemânarea sa
Să-nmoaie gheața, dorințe în călduri.... și plâng!

Apoi, mi se-nroșesc obrajii toți
Din viețile iubirilor de borangic atins
Cu mâinile țăranului flăcău, arzând
În flacăra dorinței de-a trăi ne-nvins...

De-ndată, mă-mpresoară-n zbor nuntașii,
E-o bucurie-n hora ce-am creat
Și duc sămânța vrednică-n iubire
Cu neamul nou din rugul strămoșesc manifestat!

Gheorghe Mohor

„Ceea ce e adânc simţit se exprimă simplu”

„Ne-am iubit fără nimic artificial, am vorbit despre dragostea noastră în puţine cuvinte, căci ceea ce e adânc simţit se exprimă simplu. Ei îi datorez tot ce am făcut mai bun şi, dacă nu aş fi avut nenorocirea să o pierd, aş fi realizat capodopere”, îi scria Alecsandri prietenului revoluţionar Nicolae Bălcescu, după tragica dispariţie a iubitei sale, Elena Negri. Răspunsul de consolare, venit din capitala franceză, nu a întârziat:

„Am suferit de durerea ta ca şi de a mea... Ştiam şi ştiu că rana unei asemenea pierderi este adâncă şi înveninată şi nu se poate lesne vindeca. Cred însă că n-ar trebui să ne lăsăm biruiţi de durere, ci să căutăm a ne purta bărbăteşte, a trăi astfel ca şi cum ea ar fi de faţă a ne privi...”

Elena Negri era sora unionistului Costache Negri, descedenţii vistiernicului Petrache Negri şi ai Smarandei Donici (Zulnia), muza lui Costache Conachi, ce avea să-i devină soţie după decesul primului. Cu virtuţile ei fizice şi sufleteşti, cultivată, romantică şi sensibilă, comparată de către contemporani cu Mona Lisa (Gioconda) lui Leonardo da Vinci, Elena Negri pusese pe jar inima tânărului Alecsandri, frumos şi elegant, zvelt, de o frumuseţe distinsă, cu fruntea largă şi senină, cu ochi buni şi vorbitori” (N. Pătraşcu: „Icoane de lumină”) care, aflat în vizită la moşia din Priboeşti a prietenului său, Vasile Roset Pribeagul, o cunoaşte şi se îndrăgosteste de această *„damă afabilă şi plină de spirit. Era ca o minune de nobleţe, de farmec şi de simţământ adevărate*”.

Când intra în serate, însoţită de sora sa Catinca, gătite amândouă şi împodobite în rochii de bal, se năştea în jurul lor un murmur de admirare”.

După patru ani, în 1845, cei doi s-au reîntâlnit în Mânjina, la moşia lui Costache Negri. Elena divorţase de bărbatul *„ce nu ştiuse să-i inspire iubire*”. Alecsandri o aude cântând, *„glasul ei coborând parcă din stele”*, şi astfel s-a născut idila al cărei desnodământ avea să se sfârşească tragic, ca urmare a bolii pulmonare de care suferea Niniţa, cum o alinta poetul. Trăiseră clipe de extaz la moşia ei de la Blânzi, formându-şi planurile unui viitor strălucit. Pe vremea aceea nu se descoperiseră căsătoriile pentru o noapte, ca-n zilele noastre, de Dragobete.

În primăvara anului 1846, la recomandarea doctorilor, Elena Negri pleacă spre Veneţia. Poetul îşi exprimă durerea despărţirii:

„Te duci, iubită scumpă, în ţărmuri depărtate,
Lăsând frumoasa ţară, surori, prieteni, frate,
Lăsând în al meu suflet un mult amar suspin!”

Dar flacăra iubirii îi frige inima, şi după o călătorie în Orient, îndrăgostiţii se reîntâlnesc la Trieste, în 1846, de unde pleacă în Veneţia. Era începutul sfârşitului de extaz şi fericire, fiindcă, după numai două luni de fericire în decorul de vis veneţian, părăsesc oraşul, deplasându-se în Germania, Austria, Franţa, în cele din urmă în Sicilia şi Florenţa, clima fiind aici mai prielnică. La Palermo se afla şi Bălcescu, cu aceeaşi şubredă sănătate. Petreceau împreună pe ţărmul mării, respirând oxigenul emanat de vegetaţia cactuşilor, portocalilor şi lămâilor, sub un soare binefăcător. Până când starea sănătăţii Niniţei înrăutăţindu-se, perechea îndrăgostită a hotărât, în primăvara anului 1847, să se reîntoarcă în ţară, cu vaporul, prin Constantinopol. Părăsind vila din Palermo, Alecsandri scria în notele sale de călătorie: *„Ne obişnuisem atât de mult cu acest frumos colţişor unde am gustat ceasuri atâta de plăcute, atâta de lipsite de cele mai mici griji, că ne întristam numai la gândul de a-l părăsi. Fiecare mobilă are suvenirul ei, fiecare colţ are, pentru noi, povestea sa, cunoscută numai de noi. În sfârşit, trebuie sa ne despărţim de toate”*.

Pentru Niniţa călătoria s-a intrerupt până a ajunge în Bosfor, murind în braţele poetului, la 4 mai 1847, ora 3 dimineaţa:

„Într-o noapte de urgie/Cerul crud ne-a despăţit!/Tu te-ai dus iubită…/Fericirea-mi nesfârşită/Într-o clipă s-a sfârşit!”

Din adâncul inimii, Alecsandri a scris superbele poezii de dragoste, din ciclul „Lăcrămioarelor”, lăudate şi de Titu Maiorescu, cea mai izbutită, mai duioasă şi mai răscolitoare fiind „Steluţa”, tradusă în

limbile: franceză, italiană, maghiară, germană, rusă, apoi transpusă într-un poem simfonic de I. A. Wachman, apoi într-o romanţă compusă de Dimitrie Florescu, aflată în repertoriul unor celebri solişti până în zilele noastre. Prozodic, versurile par depăşite în vremurile postmodernismului, dar trăirile poetului nu puteau fi exprimate decât aşa cum inima i-a dictat: simplu şi real.

Cum timpul şterge greu amprentele sufleteşti, Alecsandri se căsătoreşte legitim cu Paulina Lucasievici abia după un deceniu de la tragedie, stabilindu-se la moşia din Mirceşti, aici fiind şi locul de veci al familiei, unde a fost înmormântat.

După cum se ştie, Vasile Alecsandri şi-a continuat cariera literară, politică şi diplomatică în slujba țării și a culturii, fiind poet, dramaturg, folclorist, înnoitor de modalităţi expresive, contribuind la rafinarea şi îmbogăţirea limbii literare. A fost membru fondator al teatrului românesc şi al Academiei Române.

Adrian Mitroi

Poveste adevărată

Sigur, vi se pare glumă
Însă, jur, aşa nu este,
Reală-i astă poveste
Despre Terra-a noastră mumă.

Animalele se-adună
Şi ţin sfat într-o câmpie,
Au de spus lucruri, o mie,
Se-ntâmplă o dată-n lună.

Îşi spun oful fiecare,
Iară leul, preşedinte,
Rage-ncet: "Dă-i înainte!"
Fiindcă gâtul rău îl doare.

Crocodilu-i supărat
Că apele au scăzut;
Nu mai sunt ca la-nceput
Şi se lasă de-notat.

Zebra, iarbă nu găseşte,
Sau este toată uscată,
De nu poate fi mâncată.
Aşa nu se mai trăieşte!

Sare girafa şi spune:
"Nu mai au frunze copacii
Şi alerg de mă iau dracii,
Când le gasesc, e minune."

Elefantu-i răguşit.
Zice că trompa îl doare,
Simte-n aer o duhoare,
Toată noaptea a tuşit.

Maimuţa e beată turtă
De la fructe fermentate,
Stă întinsă-acum pe spate
Şi se vaită rău de burtă.

Vorbeşte tigrul vărgat,
N-are unde să se-adape,
Din pământ nu mai ies ape.
Şi izvorul a secat.

Vulturul plânge şi el
Că nu poate să vâneze,
Ochii-ncep să-i lăcrimeze
Şi îl ustură niţel.

Struţu-arată ca un VIP.
Ar vrea să scape de frică,
Însă nu se poate. Cică
Peste tot este nisip.

Viaţa-i acum grea problemă,
Nu au apă, nici mâncare,
Clima este în schimbare,
Vinovatu-i o dilemă.

Dacă vom continua
Şi vom polua pământul,
Să ne-obişnuim cu gândul
Că nu le vom mai vedea.

Poveste de iubire

Privirea ta mă odihneşte,
Mă-mbie să rămân în ea,
De bolta neagră-mi aminteşte,
Unde sclipeşte-a noastră stea.

Cu vocea ta mă porţi spre vise
Când şoapte dulci torni în ureche,
Mă gândesc la plăceri promise,
La patimi noi, de modă veche.

Mă trec fiori când mă mângâi,
Vreau să scot binele din rău
Şi nu mai ştiu ce-a fost întâi,
Iubirea mea, sau dorul tău.

Îmbrăţişarea ta mă face
Să zbor spre cer, plutind pe nori,
Iar când durerea ta va tace
Ţi-o fur, să nu mai plângi în zori.

Cu un sărut lumea dispare,
Rămânem doar noi doi şi-un vis
Ce blând mă-nvăluie şi-n care
Petrecem ziua-n paradis.

Când eşti cu mine, vreau să ştii
Că viaţa mi se luminează,
Tu îmi aprinzi mii de făclii
În inima-mi ce trepidează.

Când mă iubeşti, timpul nu vrea
Să curgă înspre infinit,
Eu aş dori de tot să stea,
Dragostea să n-aibă sfârşit.

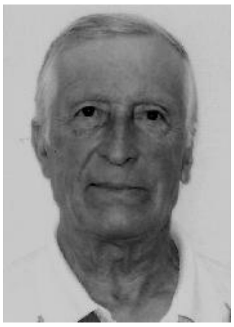
De vii la pieptul meu, îmi dai
Blândeţe, dor şi alinare,
Pentru o viaţă să mă ai
Prin visul meu, turnat în soare.

Îmi şopteşti numele în patimi
Şi îmi arăţi că mă iubeşti,
Muzică nouă din vechi datini,
Tot cu dorinţe pământeşti.

Iubito, când te laşi iubită,
E ca o scenă de poveste,
Cu clipe dulci e garnisită,
“A fost odată” tot mai este.

Vom povesti o feerie,
Până în şa ne vom sui
Zburând spre lumea ce-o să vie
În care tot noi doi vom fi.

Ion Alexandru-Dâmbovnic

DE VORBĂ CU TIMPUL

– Adună-ți cu grijă nisipu-n clepsidră,
Grăbitule timp, care veșnic îl cerni;
Păstrează-l în cupe, să nu mai dividă
Nici zi efemeră, nici evii eterni!

Și apa grăbește spre Marea cea mare,
Sporind pân-la valuri firavul izbuc;
Îți simt goana-n cosmos și mie îmi pare
Că anii-lumină-ntr-o clipă se duc.

Abia văzui cerul cu astru-i ce luce
Nici roua, nici ploaia nu-mi fură-ndeajuns,
C-a mea existență grăbește spre cruce,
Cu multe-ntrebări, dar cu niciun răspuns.

Să cred că ești fiara ce totul devoră
Și-nfulecă spațiul cu foame de hidră?
Cum, totuși, te-adună nisipul în oră,
Iar ora tânjește etern, în clepsidră?!

O UMBRA RĂTĂCIND PRIN PLOAIE

Ascult cum ploaia-mi bate-n geam,
De parcă-ar vrea să-mi intre-n casă;
Sunt singur și alături n-am
Decât paharul de pe masă.

Trist, cad pe gânduri – gânduri grele,
Din când în când mai și suspin,
Iar ochii-mi plouă a’ mele
Lacrimi, făcând paharu-mi plin.

Aștept să înceteze stropii,
Veniți din cer, iar ochii mei
Când de fereastră mă apropii,
Zăresc o umbră: umbra Ei?

VIAȚA LUMII, VINUL VIEȚII

De-a lumii nepăsare niciunul nu-i iertat,
Căci egoismu-i lege și-așa a fost mereu;
Ne naștem din durere, trăim întru păcat,
Când vom intra în noapte, o știe Dumnezeu.

De unde vin și cine-s, nici eu nu știu prea bine.
Îmi bănui începutul, doar! Cum trăii, știu.
M-au răcorit Dâmbovnic și vânt dinspre Rovine,
De trei ori mă vru moartea, dar - uite – încă-s viu!

Avere-avui dorința, orbește-urmai destinul
Mi-am risipit și vlaga și timpul, generos;
N-am cunoscut nici foamea, nici festinul
Având ca alinare al vinului miros.

Prieten doar cu vinul, aroma lui cuminte
I-am dăruit-o gurii, cu gustul ei de pom;
Abia intrată-n sânge adusu-mi-am aminte
Că-n inima bolnavă încă trăiește-un om.

Azi vieții-ntind paharul, mireasma să mi-l umple
Și-i pun la îndemână nesațul omenesc,
Pân-ce m-o ninge, pură, zăpada pe la tâmple
Și voi uita de viață, dar nu și să doinesc.

De n-oi mai avea voce, nici pană spre a scrie,
Din vraf de manuscrise tot s-o trezi ecoul,
Căci nu moare esența de vis și poezie –
Murim numai trupește; în rest, etern e showul.

Alexandru Oprea

Ochiul magic veşnic treaz

S-a numit *fotografie* când pe lume a venit
S-a făcut şi aparatul – instrument meşteşugit.
E o cameră obscură, cu-o lentilă – ce magie!
Un miracol să naşti chipuri din lumină şi chimie.

Şi cum totul părea magic, din abis părea să vie
Misterul ce-a uimit lumea – s-a numit fotografie.
E în suflet, pe simeze, e în presă, zace-n minte,
Chiar de-i mută, are graiul a o mie de cuvinte.

Viaţa tot mai tumultoasă, cu iubire şi necaz,
Ţi-o arată ochiul magic ce rămâne veşnic treaz.
E-n tandem cu fotograful, sincer cu-un real motiv:
Să surprindă tot ce vede – este, doar, obiectiv.

Te tot bucură întruna, chiar de nu-i lucru divin,
Te citeşte chiar şi-n suflet, şi în ochi de cer senin.
El gândeşte ca stăpânul, te zăreşte de departe
Şi discret cu ochiu-ţi face – haide, vino mai aproape!

Tu şi ochii tăi, frumoaso, ce privesc spre ochiul magic,
Bucuros, chiar fotograful mult ţi-ar mângîia obrajii!
Eşti pe sticla mult visată şi-ai rămas întipărită
Şi la fotograf în suflet şi pe lentila vrăjită.

Steaua ta ce străluceşte, te deschide ca pe-o floare,
Te admiri, îţi mângâi poza şi te crezi nemuritoare,
Însă timpul nu te iartă; pe niciunul nu ne uită...
Te transformă-n amintire – poză veche, -ngălbenită.

Judecata divină

Pânza lui pare ţesută cu fir crud de borangic,
Aşternută-n chip de plasă, un covor meşteşugit.
La mijloc, viclean păianjen, prefăcut că nu îi pasă
Până când se mişcă pânza, victima-i căzută-n plasă.

Şi de-ndată-ncepe jocul, pânza-n tremuratu-i lin,
Victima în chin se zbate injectată cu venin.
Fericit îşi mişcă trupul pe-a lui pânză lipicioasă
Şi se-nfruptă pe-ndelete – o captură delicioasă!

Şi-ntre oameni se-ntind plase în gândirea lor nebună,
Tot ca pânza de păianjen cu venin de mătrăgună.
Să nu crezi că lumea-i roză precum pare să se vadă!
Deseori e amăgire, e parşivă, devii pradă.

Însetaţi de lăcomie, de nimic nu le mai pasă.
Amărâţii n-au puterea şi le cad uşor în plasă.
Nicio şansă de scăpare! Eşti ca frunza de pelin,
Prins ca-n mreje de păianjen, sorbi din cupa cu venin!

Poate scapi de plasa-ntinsă, dar stăpânul nu se lasă,
Încercând să mute plasa, a căzut chiar el în plasă...
Ca zicala din poveste: Când sapi groapa altcuiva
Tu rămâi pe veci într-însa, ai căzut singur în ea.

De eşti fiară înfierată ori păianjen veninos,
Sigur vei plăti odată, cât te-ai crede de fălos!
Când în plasa blestemată cad şi oameni fără vină,
Negreşit primeşti răsplata la judecata divină.

Odă *lui Dinicu Golescu*

Ca din negură s-arată, chiar din vremi deloc uitate,
Renăscând din veşnicie nume mari, minţi luminate
Ce-au grăit în limba sfântă, de sorginte românească,
De la Decebal încoace, până azi în vremea noastră.

Aşezată-n vers de floare de la fraţii Văcăreşti,
Modelată şi stilată-n vremea fraţilor Goleşti -
Cronicari ce i-au dat sensul, neştirbită să rămână,
Eminescu şi urmaşii a-nălţat-o spre lumină.

La conacul vechi cu turnuri din era medievală,
Într-un colţ de rai cu struguri şi parfum de viţă rară,
Dinicu slăveşte limba, drept icoană-n chip de sfetnic,
Cărturar, lumină-a minţii, creator de şcoală, vrednic.

La Goleşti, la şcoala limbii, prima şcoală românească
A deschis spre luminare – Şcoala slobodă obştească,
Liberi să deschidă cartea chiar fii simpli din popor,
Sfântă cale-a deşteptării şi al obştii viitor.

Despre lumea aşezată, peregrin în palma sorţii,
A umblat să vadă lumea - cum se mişcă roata vieţii -
Aşternând cuvinte-alese, ce condei!, ce măiestrie!,
Să aflăm cum sunt şi alţii-n JURNAL DE CĂLĂTORIE.

Ei, Goleştii, fiii, fraţii, animaţi de noi soluţii
La societatea strâmbă, marcată de revoluţii
Într-o lume zbuciumată, relevând un alt concept,
S-au alăturat lui Tudor şi celor din patruşopt.

Fiu de ban şi logofăt, cărturar, mare ispravnic,
În cultură şi-a pus crezul, cu entuziasm fantastic,
Şi-a dat ţării spre „cetire” – pe cuprinsul muntenesc
Aducând pe lume foaia „Curierul românesc”.

Cronicar de lume nouă, spre-a culturii desfătare,
Şi-a pus numele şi-amprenta pe reviste literare;
A scris cărţi de luminare, chiar tratate-n Principate,
Ce vor dăinui în veacuri, sfânt altar de nestemate.

Liliana Nanu

Încă o vară

Încă o vară a mai trecut...
Cu toamna m-am trezit pe geană,
Surâs astenic, prefăcut
A pus cocorii iar pe goană.

Încă o vară a mai trecut,
S-au risipit culori din floare,
Aş vrea o vară să-mprumut,
Până la vara viitoare.

Mirare

Din câte stele ai privit,
Ridicând spre cer o rugă,
Câte oare au murit,
Căzând pe pământ în fugă?

De când este lumea asta,
Stelele-au murit și ele,
Răsărind din nou o alta,
Luminând nopțile tale.

Și îți pierzi puțin speranța,
Când le vezi cum pier căzând,
Lacrimile-ți scaldă fața,
Tulburat fiind de-un gând.

Timpul fără milă smulge,
Până și stele mor,
Totu-n univers se stinge,
Nimeni nu-i nemuritor.

Te trezești privind în zarea,
Plină doar de infinit,
Și găsești atunci cărarea,
Spre alt astru răsărit.

Doar luna cu-ale ei raze,
Luminând tainic în noapte,
Pune pe ale tale buze
Alte rugi, spuse în șoapte.

Dor de copilărie

Mi-e dor să mai mănânc ca în copilărie,
Mamaie să m-aştepte în bucătărie,
Să facă mămăligă, ouă în tigaie
Pe pirostrii în vatră, la foc lin de paie.

Aș vrea coastele, alea… pline de untură,
Pe care le mâncam cu câte-o murătură...
Mi-e dor de lapte fiert în tuciul, afumat mereu,
De masa noastră joasă şi scăunelul meu.

Mi-e dor să mai mănânc din pâinea nedospită,
Pe care o cocea mamaia mea pe plită.
Mi-e dor și de compotul din zarzăre făcut,
Doamne, ce bun era… nici azi nu pot să-l uit!

Aş vrea să mai mănânc magiunul, acela gros,
Ce îl făcea mamaie… Ce gust și ce miros!
Azi, fac și eu dulcețuri de vișine, de prune,
Și pun de toate-n ele; nu sunt la fel de bune...

Mi-e dor de mâna ei ce frământa o pâine,
Așa aveam cu toții ce să mâncăm mâine...
Când veneam de la școală simțeam de la poartă
Mirosu-acela cald de lemn și pâine coaptă.

Şi ne făcea gogoşi, din cele fără lapte,
În câteva minute, noi le mâncam pe toate.
Apoi ieșeam în drum jucam pitita, țurca,
Iar mai târziu mergeam să luăm fânul cu furca.

În zilele de vară,când nu mergeam la şcoală,
Nu mai intram în casă, stăteam mai mult afară,
Aveam grijă de vaci și la păscut le duceam,
Și-n după-amiezi toride la râu ne răcoream.

Mi-e dor și de zăpada prin care înotam…
Mergeam voioși la școală,cu sania ne dam,
Ne întorceam acasă flămânzi, uzi, degerați
Şi nu eram ca astăzi tot timpul supărați.

Îmi este dor de tot,de banca de la poartă,
De jocuri de copii, de viața minunată…
Îmi este dor… şi-mi pare rău că anii au trecut,
Mamaie nu mai este, eu repede-am crescut!

Vasile Munteanu

Membru al L.S.R.-Argeş

De la paralela 45 la meridianul 0 (I)

În cele mai multe interviuri, realizate de ziarişti sau reporteri, se găsește și unul în care, la întrebări virtuale aş fi răspuns astfel:

-Dacă ați fi obligat să stați pe o insulă pustie, ce carte ați lua cu voi?

-Contele de Monte Cristo!

-Dar ce animal vei lua cu dvs.?

-Un câine negru, rasa dog german !

-Dar ce jocuri veți lua?

-Un sudoku și un joc de șah!

-Bine-bine, dac-ar fi să vizitați un oraș pentru ultima dată, care ar fi?

-Dacă această întrebare mi-ar fi pusă, aș fi răspuns fără să mă gândesc: Las Vegas, Londra, sau Lisabona. Aceste trei orașe care încep cu litera „L" mi-au plăcut foarte mult. Nu aș ezita niciodată să plec și să le vizitez încă o dată.

Cum în vara lui 2013 am primit o invitație la Congresul Internațional de Menopauză de la Londra, am achitat taxa de participare de 600 euro, mi-am rezervat bilete dus-întors la compania de zbor British și am plătit pentru 15 zile un hotel care se chema Novotel London Waterloo. Avea un mare avantaj că era în centru, era de 4 stele, și puteam ajunge relativ ușor cu linia de metrou.

Londra prezintă o imensă diversitate de etnii, culturi și religii. Orașul este unul dintre cele mai cosmopolite din Europa și din lume. Tot aici se găsesc sediile a numeroase instituții și corporații de importanță globală. Și locuiesc, permanent sau temporar, foarte mulți dintre cei mai bogați oameni ai lumii.

Simbolul Londrei este Big-Ben-ul, Turnul cu Ceas al Palatului Parlamentului, construit în stil gotic în sec. al XIX-lea. La origini, Londra a fost o așezare celtică din anul 43, după Hristos. Romanii au fondat Londinium, de unde vine denumirea de Londra, oraș ce a fost abandonat după Căderea Imperiului Roman.

În 1666 marele incendiu a distrus o mare parte din Londra. Reconstrucția a durat peste 10 ani și a fost condusă de Sir Cristopher Wren, cel care a proiectat măreața catedrală Sf. Paul, dar și o serie de palate și Parcul Regal din Greenvich.

Londra Mare se întinde pe o suprafață de 1579 $km^{2,}$ este port la Tamisa și are o climă temperată. La extremitatea estică pe malul fluviului Tamisa se gasește localitatea Greenvich, unde se află Parcul Regal cu același nume și Observatorul Regal.

După terminarea congresului, plecam în fiecare zi cu trenul să vizităm, cu tichete „on for day", pentru o zi, până la orele 24, orașe ca: Oxford, Cambrige, Eton, Greenvich și altele. Ni se acorda o reducere pentru că luam tikete pentru seniori. Toate căile ferate erau privatizate. Oxfordul cu centrele lui universitare puternice, era considerat ca o Stea Polară în răspândirea științelor în lume. Centru universitar din Cambrige și acum se bate cu Harwardul în privința numărului de premii Nobel. În momentul vizitei noastre în Anglia, erau în Rgatul Unit aproximativ 100 000 de români la care se mai adăuga și noi. Adeseori, când eram la cumpărături pe Oxford Street, auzeam vorbindu-se românește și câteodată ne opream să ne salutăm, și să întrebăm de unde eram din România. O parte din ei erau turiști, dar cei mai mulți erau veniți la muncă, pentru o viață mai bună, sătui de greutățile și necazurile de acasă, că vorba aceea, nu pleacă nimeni de bine. Dacă marele poet Eminescu ar fi trăit acum, poate ar fi re gândit celebra „Doină, astfel:

„De la Nistru la Tamisa, tot românu-întinsu-s-a, că n-are und'să-muncească, în cea Țară Românească". În afara românilor care ocupă posturi ce necesită o facultate și sunt plătite generos în lire sterline, majoritatea etnicilor noștri, alături de bulgari, sunt discriminați, prin acordarea de permise de muncă de culoare verde.

La început a fost un avantaj enorm că fosta colonie, India, care ajunsese cu populația la peste un miliard, îi furniza Angliei o forță de muncă, mai ales în domenii prost plătite pe care englezii le refuzau, meserii acceptate acuma de români și bulgari, fără să crâcnească, pentru că indienii nu le mai acceptă. Patronii englezi se purtau urât cu străinii, îi plăteau foarte prost, mai rău decât făceau americanii cu angajații lor mexicani care desăvârșeau „cleaning-ul" Americii.

Pe mine personal mă interesa în mod deosebit Paralela „45" pentru că trece prin România și, când am vizitat cascada Bigăr, am văzut că era marcată geografic.

Paralela „45” este un cerc de latitudine a Pământului situat la 45° Nord de Ecuator, în emisfera nordică. Ea nu este la mijlocul distanței dintre Ecuator și Polul Nord, Pământul nefiind o sferă perfectă, ci turtită la poli, din cauza forței centrifuge, efect al rotației Pământului în jurul axei sale.

Plecând de la Meridianul „0” și mergând către Est, Paralela „45” Nord trece prin: Franța, Italia, Marea Adriatică, Croația, Bosnia Herțegovina, Serbia, România, Ucraina, Rusia, China, Mongolia, Japonia, SUA, Canada.

De la frumoasa cascadă Bigăr care își varsă brațele lungi subțiri și delicate cu apă limpede precum cristalul, însemnul geografic al paralelei traversează, Baia de Aramă, Râmnicu-Vâlcea, Tg. Jiu, Ploiești, Dealul Mare ș.a. Cum sunt atâtea glume, reținem una care se referă la Paralela „45”: Ce-au făcut oltenii când au aflat că Paralela „45” trece prin România? Răspuns: au ieșit cu flori în gară s-o întâmpine!

Mă hotărâsem în una din zile să vizitez orașul Greenvich, locul prin care trece Meridianul „0” sau meridianul Greenvich, de la care s-a început calcularea timpului pe Pământ.

În funcție de Meridianul „0” se calculează orele, minutele și gradele. Fiind în apropiere de Londra am luat din stația Charring Kross un metrou, iar de la capătul lui un autobuz destul de aglomerat, cu taxator în spatele ușii de la intrare. Pentru că majoritatea avea abonamente, am fost printre puținii care i-am dat, la solicitare, bani mărunți pentru tichete.

Ora de vară este legal adoptată de o serie de țări pe timpul unei părți a anului din primăvară până în toamnă. Oră față de ora oficială standard. În contrast cu ea, de vară este ora de iarnă. În esență, ora de vară are ca scop folosirea cât mai mult timp a luminii Soarelui.

Se urmărește ca principalele activități să se desfășoare, pe cât posibil, pe lumină naturală, economisindu-se energia electrică necesară iluminatului electric.

Ideea trecerii la ora de vară îi aparține celebrului om de știință Benjamin Franklin.

Winston Churchill, mare susținător al trecerii de la timpul de iarnă la cel de vară afirma că la o schimbare pierdem o oră și la cealălaltă, câștigăm o oră din viața noastră.

Germania și Austro-Ungaria au fost primele țări care au introdus acest sistem începând cu 30 aprilie 1916, în scopul economisirii combustibililor, necesari producției de război.

În România ora de vară a fost introdusă pentru prima dată în 1917 în timpul Primului Război Mondial . În jurnalul său, Regina Maria amintește de schimbarea orei la ruși invocând economie la electricitate .

După ce s-a terminat războiul s-a renunțat la ora de vară; a fost reintrodusă în anul 1932. Din 1943 trecerea la ora de vară a fost practic suspendată, ca apoi să fie introdusă în anul 1981. În prezent este implementată în peste 70 de state și implică anual peste un miliard de oameni. În SUA, majoritatea statelor a adoptat ora de vară, cu excepția unora precum Hawai, Arizona, insulele Samoa, Guam, Virgine și Puertorico. Nu trebuie să uităm că o serie de studii arată că în realitate nu câștigăm niciodată, pentru că organismul uman suferă la ambele schimbari.

Uniunea Europeană a propus ca toate cele 24 de state din cuprinsul ei, începând cu 2021, să decidă dacă vor rămâne la ora de vară tot timpul anului. Parlamentul Rusiei, încă din 2012, a hotărât să rămână la ora de vară. Totul a pornit de la economisirea curentului electric prin utilizarea luminii de zi.

Parlamentul European a decis prin vot că, din 2021, nu vom mai schimba ora, exprimând dorința a peste 80 % din europeni.

Studiile efectuate de cercetătorii americani și britanici au constatat că trecerea de la ora de vară, ucide mai mulți oamenin în trafic dublând numărul de accidente de circulație și că stresul produs dereglează metabolismul și poate determina apariția obezității infantile, creșterea atacurilor de cord și a altor maladii. Cercetătorii germani relevă, deasemenea, apariția insomniilor și mahmurelii cu rol important în declanșarea altor maladii. Pentru unii oameni schimbarea orei de vară poate fi un mic impediment, dar pentru alții poate avea efecte nedorite, predispunând la anumite boli.

Odată cu trecerea la ora de vară au apărut și o serie de glume care fac haz de situație. Se spune că atunci când unui bătrân indian-american i-au fost explicate avantajele trecerii la ora de vară, acesta a replicat:

„Doar Omul Alb poate să creadă că dacă taie un capăt de pătură, ca s-o coasă la capătul celălalt, va avea pătura mai lungă.”

Alexandru Boroiu

Membru al L.S.R.-Argeş

Anno Mundi, Anno Domini…

Am răsfoit de curând romanul *Zodia cancerului sau vremea Ducăi-Vodă*, de Mihail Sadoveanu, apărut în Colecţia *Biblioteca pentru toţi* (relansată de Jurnalul Naţional în 2009, sub îngrijirea lui Marius Tucă), Editura ART, 2011. Aşa cum fac de la o vreme, am citit cu mai multă atenţie prefaţa, semnată de Cosmin Ciotloş.

Am fost surprins să descopăr pasajul următor:

«Ce reţine autorul *Zodiei Cancerului* din cronica lui Neculce? Iată o întrebare. Apoi: ce nu reţine, ce distorsionează, ce lasă deoparte cu bună ştiinţă? Iată o altă întrebare, şi mai incitantă.

În primul rând, *vremea Ducăi-Vodă* nu e *toată vremea Ducăi-Vodă*. E doar ultima dintre cele trei domnii ale acestuia. Cea începută la 6 decembrie 7187 (adică, după anii noştri, 1679). Mai mult, aici Sadoveanu comite o licenţă care a scăpat tuturor editorilor, mai atenţi la litere decât la cifre. Prima frază a romanului conţine o inexactitate de echivalare calendaristică: „Era la sfârşitul lunii septembrie care, în Moldova, se cheamă brumărel, anul nou de la zidirea lumii 7188, iar de la Hristos 1679”. Un simplu calcul e edificator. Întâmplările se petrec de fapt în 1680! E doar un amănunt, în definitiv. Dar unul care merită măcar menţionat.»

Nu puteam să nu observ că acelaşi „simplu calcul” îl face autorul prefeţei şi pentru anul în care începe a treia domnie a lui Gheorghe Duca: 7187 – 5508 = 1679. Dar, ştiind că, dacă evenimentele consemnate în cancelariile domneşti din Moldova la vremea când se petrece acţiunea romanului au loc toamna, pentru conversia din Anno Mundi (Veleat sau Facerea lumii) în Anno Domini (de la Hristos) se scad nu 5508 ani, ci 5509 ani, primul lucru pe care l-am făcut a fost să caut în „Lista domnilor Moldovei“ a treia domnie a lui Gheorghe Duca: *decembrie 1678 –* noiembrie 1683.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_domnilor_Moldovei

Acelaşi calcul îl are în vedere autorul prefeţei şi pentru a face conversia anului în care debutează acţiunea romanului (septembrie 7188): 7188 – 5508 = 1680. Ca urmare, apreciază că anul 1679 precizat de Sadoveanu este greşit. Dar Sadoveanu nu a greşit!

Iar dacă Sadoveanu ar fi greşit socoteala în prima frază din roman, aceasta ar fi fost pur şi simplu o greşeală, nu o licenţă (care se face cu bunăştiinţă, în scop artistic).

Am devenit curios să aflu mai multe despre autorul prefeţei: Cosmin Ciotloş este un tânăr critic literar care afirmă că „*…literatura română stă, astăzi, mai bine ca niciodată. Avem mulți scriitori valoroși și activi, din toate generațiile, suntem conectați la piața occidentală prin traduceri care contează, la edituri care contează, îl avem, aici și acum, pe Mircea Cărtărescu, un autor care e pe lista scurtă a Premiului Nobel, așa cum fusese Arghezi în anii ’60*.”

Foloseşte des sintagma *„să facem un calcul simplu*” în introducerea la comentariile sale şi este apreciat de colegul său, criticul literar Adrian Mureşan, chiar pentru rigoarea de care dă dovadă: „*Cosmin Ciotloş este un critic foarte exact*”.

Totuşi, pentru a fi cu adevărat „foarte exacţi” în conversia anilor din cronici, am să fac o serie de precizări.

Era bizantină începe în data de 1 septembrie 5509 î. Hr. (aceasta este data Facerii lumii – prima zi a Creaţiei), primul an din această cronologie fiind între 1 septembrie 5509 şi 31 august 5508 î. Hr.

Dar până în anul 1572, în cancelariile domneşti din Moldova s-a utilizat data de 1 ianuarie (când din anii de la Facerea lumii se scad 5508 ani, pentru orice dată a anului – deci calculul este mai simplu).

Însă după anul 1572 s-a utilizat calculul cu data de 1 septembrie (în relaţie mai exactă cu era bizantină), iar conversia se face diferit. Rezultă că pentru o dată dintre 1 ianuarie şi 31 august, se scad 5508 ani din anul exprimat în era bizantină; pentru o dată dintre 1 septembrie şi 31 decembrie, se scad 5509 ani.

Dat fiindcă Moldova nu a trecut de la calendarul iulian la calendarul gregorian (acest lucru s-a făcut în România în anul 1919) şi în documente nu s-a mai utilizat deloc cronologia Anno Mundi după mijlocul secolului XIX, se utilizează o altă relaţie de conversie doar pentru evenimentele plasate cu cel mult 13 zile înainte de 31 decembrie (aceste zile trec în anul următor, deci nu se scad 5509 ani, ci 5508 ani) sau înainte de 31 august (aceste zile trec în anul anterior, deci nu se scad 5508 ani, ci 5509 ani). *În cazul de faţă, pentru data de 6 decembrie sau pentru luna septembrie, lucrurile sunt absolut clare: se scad 5509 ani*.

Ca urmare, pentru majoritatea evenimentelor din letopiseţul lui Grigore Ureche (din 1359 până în 1594) se face conversia scăzând 5508 ani (doar pentru ultimii 22 de ani se face calculul ţinând cont de data exactă), iar pentru letopiseţele lui Miron Costin (din 1594 pînăîn 1661) şi Ion Neculce (din 1662 până în 1743) se scad 5508 sau 5509 ani, în funcţie de data exactă în care se petrec evenimentele respective.

În concluzie, Sadoveanu nu a greşit deloc. Eram convins de acest lucru: la 49 de ani, când a scris romanul respectiv, Sadoveanu ştia tot ce trebuie ca să se documenteze corect din vechile scrieri.

Ca dovadă, iată ce notează părintele ieromonah Nicodim în finalul trilogiei Fraţii Jderi: „*Anul de la Hristos 1475, iar de la facerea lumii 6983, în ziua de marţi, 4 zile de la Bobotează, fost-a mare război cu turcii la Vaslui şi i-a biruit luminăţia sa Ştefan Vodă pe păgâni*”. Mai exact, este vorba de bătălia din 10 ianuarie 1475: aici Sadoveanu scade 5508 ani, absolut corect!

Şi îmi place să cred că toţi editorii dinainte ştiau lucrurile acestea şi nu au comentat nimic, pentru că nu era cazul.

Puşa Chiriță

Membru al L.S.R.-Argeş

Devii ceea ce ești

Înțelege fericirea ca fiind o răsplată și nu ca pe un scop! Devino ceea ce ești deja!

Cea mai puternică sursă de energie pentru tine este sufletul Divin pe care îl ai încorporat și, atunci când sufletul uman din tine rezonează vibrațional cu sufletul Divin, corpul tău se revitalizează și are mai multă energie. Ai nevoie să fii în introspecție permanentă, să accepți acordarea ta, conform legilor divine și să te eliberezi de baremurile senzațiilor, a dorințelor lumești, de lacomie și dependențe. Mintea este ocupată cu tot ce înseamnă separare, ca atare, fii în stare pentru a discerne între satisfacerea simțurilor, prada dorințelor și dependențelor pentru a nu mai simți senzațiile de gol sufletesc, nefericire covârșitoare, abandon, ori neîmplinire.

Nu există nimic din exteriorul tău care să îți poată fura puterea din tine, decât numai cu acordul tău implicit și chiar inconștient. Toți avem un imens potențial neexplorat sau ignorat si suntem egali între noi, din acest punct de vedere, dar atât de diferiți, ca vibrație. Totul este vibrație! Sufletul vibrează pe o anumită frecvență, iar frecvențele asemănătoare se caută între ele și când se regăsesc, se contopesc, se unifică, se armonizează și devin una, apoi se recunosc și se dizolvă, contopindu-se în iubire. Sufletele își caută recunoașterea prin celelalte suflete cu care interferează. Uneori, este de ajuns o privire și se recunosc, ori un zâmbet, alteori nu sunt de ajuns nici ani de stat împreună și sute de mii de cuvinte rostite pentru că, acolo unde frecvența nu se întrepătrunde, armonia nu se poate instaura. Să învățăm că sufletele nu au timp de pierdut, pe pământ și atunci timpul rupe legăturile lumești acolo unde relația dintre oameni nu e una sufletească. Fiecare avem lecții de învățat, provocări de acceptat, răni sufletești de vindecat, ori traume de conștientizat. Unirea sufletească a doi oameni înseamnă armonie spirituală, contopirea frecvențelor de vibrație care îi învăluie. Oamenii se reflectă unul pe celălalt în această lume, se înconjoară cu oglinzile lor, se programeaza între ei, se condiționează reciproc să intre în diferite sisteme care le subjugă voința și puterea din ei înșiși, cum ar fi religia, căsătoria, ori educația impusă pntru a li se putea lua puterea cu consimțământul lor și să emită o vibrație joasă, identinficându-se cu neputința. Lumea este propria ta oglindire! Omul vrea cu îndârjire să venereze ceva exterior lui, să se supună la ceva din exteriorul lui. Orice cunoaștere, ori conștientizare, orice semn de întrebare îl elimină din start. Dar, când îți urci vibrația gândirii și devii virtuos și din ce în ce mai conștient, capeți demnitate, integritate, reponsabilitate, discernământ, inspirație și putere și te umpli cu iubire. Începi să-ți adresezi întrebări de calitate, vezi imaginea de ansamblu a propriei vieți, începi să afli răspunsuri. Devii liber, dincolo de orice religie, concept, de orice condiționare sau limită și lași turma să plece cu turma. În general, omul este supus regulilor de orice fel și acceptă acest lucru! Este defensiv, temător, șovăielnic, pentru că nu e dispus să își ridice vibrația gandurilor și a sufletului. Nu este dispus la nicio consecvență, constanță sau disciplină în a lucra cu el însuși și a investi în "a fi", căutând cu disperare "a avea", astfel identificându-se cu neputința ori frustrarea vieții lui. Se complace în a fi vulnerabil și inconștient. Și, cum vibrația ta este una care oscilează și nimic nu este predestinat, nu e definitiv încheiat, învață să faci alegeri din liberul tău arbitru, cel atât de intangibil, câteodată. Acolo e viața, creația și puterea ta, trăită, raportată doar la vibrația pe care o ai, adică manifestarea iubirii care ești și alegi să fii și să o manifești.

Dacă te-ai întâlni cu tine copil, ce ți-ai spune? Cauți frumusețea lucrurilor, a locurilor, a oamenilor, toată viața, dar frumusețea și liniștea sufletului ți-ai căutat-o? Viața este ceea ce ți se întâmplă în timp ce ești ocupată să faci alte planuri, nu-i așa?

Află că ești ceea ce crezi despre tine, ceea ce gândești despre tine! Orice mică sau mare realizare a ta și a lumii, în general, a fost inițial un gând, o idee, un vis. Să știi, are legătură cu mintea, iar să crezi, cu inima. Nu toată lumea poate fi fericită în același timp. Învață să-ți exprimi sentimentele! Emoțiile reprimate nu mor, ci doar sunt ascunse și ies la suprafață sub o formă mult mai aspră, ele stau ascunse în spatele convingerilor pe care le ai. Fii atentă la ceea ce spui, mai precis, nu rosti nimic din ceea ce nu dorești să devină real!

Cu dorința mea de a fi un alt om, dar și în altă parte, pierd din vedere faptul că nu mă ancorez în prezent pentru a deveni conștientă de ceea ce mi se întâmplă și.... uit să trăiesc. Prezentul este singurul lucru care nu are sfârșit. În el se află amintirile și așteptările, este timpul când îmi stabilesc prioritățile. Dă-ți prioritate, îmi spun eu, mie! Acceptă ceea ce ai deja și nu ceea ce crezi că ai nevoie! Tot ce e mai bun este pe cale să se întâmple! Miracolele te așteaptă pretutindeni. Crede în miracole! Fă cât mai bine poți să faci! Oricât de bună sau de rea se prezintă o situație, ține cont că ea oricum se va schimba! Timpul vindecă! Dă-i timp, timpului! În câțiva ani, va mai conta, oare?!

Consideră ziua de astăzi ca fiind specială pentru tine. Fă ceea ce iubești să faci, acum. Alege să fii fericită și realizează că ține numai de tine. Fii excentrică acum. Pregătește-te bine și apoi lasă-te dusă de val. Inspirând profund, îți liniștește mintea! Bucură-te de viața ta! Nicio stare sufletească nu poate rămâne neschimbată. Preferi să ai dreptate sau să fii fericită?

Îmi doresc ca informațiile acumulate de-a lungul timpului trăit să se conecteze între ele într-un mod armonios, astfel încât să devin conștientă de anumite lucruri ce s-au întâmplat deja sau ce va să vină.

Vreau să cred exact în ceea ce-mi doresc să fie și știu că, ceea ce cred profund, aceea se împlinește! Dumnezeu te iubește pentru ceea ce este El și nu pentru ce ai făcut sau nu ai făcut tu!

Se spune că te dezamăgește cel care te-a amăgit. Asta s-a întâmplat intre trinitatea care se află în mine, între sufletul, mintea și corpul meu. S-au jucat de-a v-ați ascunselea cu mine, tot timpul, au căutat ferestre pe care să le deschidă și s-au amăgit, deschizându-le mereu în favoarea celuilalt, nevând rabdare ca Dumnezeu să le deschidă uși. Toată viața mea este o întâmplare! Este precum, unora le dăruiești un lucru de nimic și te țin minte toată viața, iar altora le dăruiești viața și nici măcar nu înțeleg! Răbdarea este însoțitorul înțelepciunii, spunea Sfântul Augustin. Totul îi vine la timp celui care ştie să aştepte! Eşti plin şi te reverşi! Fericirea nu se adună, ea se multiplică. Mintea, corpul și sufletul se vindecă prin joacă, prin râs, prin iubire, iertare, credință și bucuria pe care o simți în prezent.

Omul și potențialul lui uriaș, de care nici nu este conștient sau, poate este prea ignorant! Tu poți fi orice, poți face și avea orice își dorește inima ta, dar nu neglija că, rămânând ancorată în multele dorințe, te afunzi în agitația gândurilor, în dezordinea minții și a vieții în general. A avea controlul propriilor gânduri poate fi un scop nobil în sine. Gândurile sunt precum valurile unei mări. Ele sunt nenumărate. Cucerirea controlului lor va părea inițial o încercare disperată. Unele gânduri vor rezista, în timp ce altele vor reveni năvalnic exact atunci când credeai că le-ai stopat. Vechile gânduri suprimate vor apărea din nou, după ceva timp. Procesul de distrugere a tiparelor mentale este dificil și îndelungat. Primul pas ar fi reducerea dorințelor năvalnice, încărcate de atașamentul asiduu și complice, pentru că doar astfel poți genera o scădere automată a gândurilor. Și, cum gândul este rădăcina acțiunii, menținerea unor gânduri negative va conduce în timp la comiterea unor acțiuni similare. Aceste gânduri se întorc împotriva ta, acționează ca un magnet atrăgând gânduri asemănătoare.

Un gând distructiv, încărcat cu negativitate este de trei ori blstemat. În primul rând îl rănește pe cel care l-a emis, îl rănește pe cel căruia îi este adresat și face rău întregii umanități prin vicierea atmosferei mentale. Rezultă că un gând emis este ca un bumerang și tot ceea ce emite mintea ta se va întoarce înapoi la tine; de aceea fii vigilentă și atentă la tot ceea ce-ți trece prin minte! Dacă ai gânduri de iubire, vei primi înapoi, iubire! Sufletul trăiește experiența extazului. Cucerește-ți și controlează-ți gândirea; este singurul lucru pe care-l poți controla în această viață! Când mintea este senină, eliberată de orice fel de gând, de dorințe, motive, speranțe, obligații, ori restricții, te vei simți eliberată!

Viața mea este ca o carte deschisă, acum și aici. Nu închid cartea, deschid un nou capitol. Mâine, este o nouă zi! Hm, cartea, dulcele izvor al cunoașterii și al emoțiilor, din care toți ar trebui ar trebui să bem! Ești ceea ce citești, nu? Ceea ce ești, nimeni nu poate fi! Depinzi de toți ceilalți, dar nu ești egală cu ei decât în potențialul pe care îl ai. Ești unică! Citește o carte și ai să citești viața ta cu alte cuvinte, un scris altfel și gândită altfel.

Cine ești tu, cititorule, care mă vei citi peste mulți ani?

Semnează egoul meu, eu, cea cu atitudine, aptitudine și la altitudine. Zic!

Chonstance

(va urma)

Maria-Alexandra Bulgar

Membru al L.S.R.-Argeş

În orașul chemărilor și frânturilor de rogvaiv, te găseam la fiecare colț de stradă și în parfumul hainelor din magazine. Erai ascuns în țesătura moale a regăsirii și prizonier în colivia aurie a dorințelor.

În orașul nostru domnea tăcerea, căci noi ne înstrăinam pe zi ce trece tot mai mult... În orașul unde ploile cântau, noaptea se ghemuia în umbra felinarelor.

Toată vara era un banal fluture care călătorea dincolo de mare, spre malul unei libertăți captive în trecutul cenușiu... Oamenii ne priveau ca pe vitrinele shopurilor din mall-uri. Eram statui în calea fericirii și marionete în parcul amintirilor...

Cioburi de imagini cu noi doi se aglomerau și se luau la întrecere în centrul vechi al Sibiului. Am furat soarele din ochii tăi... Am atins razele iubirii și am prins aripi... Dar nu pot să mă înalț fără curajul tău... La fel cum nu pot trăi fără lumină...

Mă bucur că pot păși aici... E tot ce mi-am dorit... Să ajung la periferia absolutului...

*

În fiecare dimineață mergeam la malul Mării Negre și priveam de pe velierul ei răsăritul. Nu mai făcusem din copilărie asta. Era absolut senzațional! Liniștea dintre noapte și zi și infinitul albastru care se transforma treptat în oranj, lăsând în urmă coloritul anost al nopților, mă încărca cu energie pozitivă! La cinci dimineața, eu eram pe mare, acolo unde visasem cândva să fiu. Țineam soarele în palmă și priveam cum razele lui colorează orizontul. Niciodată nu am admirat ceva mai frumos! O paletă de nuanțe și de emoții greu de descris în cuvinte. Aici totul e liber... Aici atmosfera miroase a speranțe dulci-amărui... Aici valurile spun povești și țărmurile ascund pașii celor îndrăgostiți...

Mă bucuram să fiu pe mare... Când eram mic nu văzusem răsăritul soarelui și nici al iubirii... Era departe și totuși atât de aproape de mine! Sufletul meu a căutat dintotdeauna nemărginirea și frumusețea... Le-am găsit când credeam că totul e pierdut... Am adunat în mine toate amintirile și navighez cu ele oriunde și oricând... De ce? Pentru că dragostea întotdeauna luminează calea!

Așteptam, în fiecare seară, ziua ce urma să vină. Parcurgeam în jur de maxim 50 de mile marine zilnic, ceea ce însemna, cu aproximație, trei ore și jumătate. Eram la un pas distanță de linia orizontului. Eram ferit de haosul orașului...

Ceea ce este etern, rămâne etern... Prin urmare, amintirile mele erau mereu vii. Atât de vii, încât mă trezeau, în zorii zilei, înaintea alarmei de la telefon!

Simțeam că pot să fiu lângă umbrele și ecourile viselor care se pierd în negura timpului... Că puteam vorbi cu frânturile stelelor și cu seninul cerului.

Nu mă mai oprea nimeni și nimic să călătoresc cu sufletul... El mă îmbarcă și mă ghidează chiar dacă naufragiez din când în când.

O singură dimineață a fost complet diferită de restul... N-am dormit absolut deloc, fiindcă ceva mă ținea treaz. Am plecat mai devreme decât obișnuiam și am prins un zenit însoțit de curcubeu... Muzica din mine se auzea parcă, dincolo de malul estic al Mării Negre... Este exact cum mi-a spus ea; nu poți trăi fără să cunoști întunericul, deoarece nu ai mai putea aprecia lumina!

Cu inima înghesuită de trăiri profunde și cu ochii în lacrimi, îmi doream ca acest divin răsărit să nu se sfârșească niciodată!

Am întors privirea către plajele pustii... Omul nu poate concepe viața fără fericire și fără curaj; iar curajul este atunci când crezi în forțele proprii și mergi mai departe... Nu există limite, decât pe hărți. Nu există furtună fără cer senin după, la fel cum nu există dragoste fără prietenie și respect.

Velierul Mariei lua direcția sud est și înainta, încărcat de aspirații noi, către un alt tărâm... Vântul, gândul, dar și mâinile mele, îl purtau tot mai aproape de rogvaivul împletit de crepuscul...

La scurtă vreme, am oprit motorul și am plutit în derivă, precum sentimentele. Uneori așteptăm o viață pentru a zâmbi cu adevărat! Așteptăm să vedem lumina din străfundul întunericului... Așteptăm să înflorească florile din grădina copilăriei... Nimic nu e imposibil, dacă știi să prețuiești ce ai primit în dar! Nu am fost mai fericit ca azi în niciuna din zile!

Velierul ei era o parte din inima și privirea ei... O simțeam în mine, lângă mine și parcă ea îmi șoptea unde să merg...

Amintirea ei e atât de vie... Întocmai așa scria și pe pânzele vasului cu care navigam... Mi-e dor de ea... Mi-e foarte dor de ea...

*

Departe, undeva pe celălalt țărm auriu al fericirii mele, se sculptau primele raze de soare... Un răsărit pe care îl simțeam la fiecare pas și în fiecare gând...

Călătoream dincolo de geometria scoicilor și de adâncurile albastre... Undeva cântau valurile... Undeva lumina își întindea brațele peste plajele amintirilor... Cu ochii unui suflet plăpând și firav, admiram frumusețea Greciei... M-au răscolit lacrimile uitate în palmele apusurilor și m-au vizitat corăbiile viselor de altă dată...

Îmi beau ceaiul cu bucuria de a trăi prin simțirea copilului liber din mine. Servesc micul dejun cu pescărușii gri ce poartă pe umerii lor povara nopților de dor. Stau de vorbă cu bijutierul trăirii atemporale: dragostea. Așa e sufletul omului, un infinit călător spre miazăzi.

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeş

Iubirea

Este rodul bun
Într-o iubire viitoare
Să dai, să rabzi, să suferi,
Să-ntorci obrazul,
Comori în Rai,
Căci totul ai,
Fii mulțumit,
Doar ești iubit!
Sunt fericit, căci m-ai primit!
Mă simt dorit,
E ca un vis,
În suflete e paradis.
Cea mai frumoasă zi e-a voastră,
Lumina și iubirea
În orice suflet e măiastră!

Zbor

De poți grăi, nu șovăi,
Nu te sfii, mergi către cer!
Poți să rămâi, de vrei să zbori
Urcând la nori,
Să fii o stea,
Preambul pentru menirea ta
Luminătoare, clarvăzătoare,
Nevinovată și supradirecționată
Dragoste de creație,
Amplă atingere de exultare
Te duci către meleaguri fraternizate
În era cunoașterii divine,
Iubire încrustată cu litere de aur.

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeş

PĂRĂSIREA EULUI…

Am sufletul viu, trăiesc,
Dar mă simt pustie, cerșesc…
Deșert să nu mai fiu, doresc;
O apă limpede într-un râu, țâșnesc.
Am inima vie, respir;
Ca frunza cu roua, transpir…
Ca un ghem îmi depăn viața fir cu fir,
Și ca orice om cu vise, aspir.
Am dorințe, vreau să le împlinesc pe toate;
Am gânduri, unele dezordonate…
Am mâini, dar nu dau din coate;
Simt trăiri, ce încă nu sunt creionate.
Voce am, dar nu cânt,
Zâmbet nu am, tristă sunt…
Ca unui fluture aripile mi s-au frânt;
Eul meu nu mai e pe Pământ.
Nu știu când m-am pierdut…
Să mă regăsesc nu știu cum,
Că nu recunosc nici un drum.
Eul m-a părăsit,
Nu mă mai regasesc în nimic
Nu pot nici măcar să mă mint,
Când nu-l mai simt.

George Badea

Pentru tine

Te-adun de fiecare dată
În sufletul meu,
Cu migala cu care
Un bijutier modelează
Inelul unei fete îndrăgostite în luna florilor...
Și-n clipa imediată
Te risipesc în Univers
Pentru a te gusta,
Mai apoi, fragmentar!
Oare, cum aș putea
Să te asimilez
În totalitate?

Căutare

Adevăratul sens al călătoriei mele
spre tine
Este frica de a face cunoștință
cu zădărnicia ei.
Oricum, aș fi mai sărac,
dacă n-aș face-o!
În căutarea mea nu e nevoie
să colind lumea.
Ne putem rătăci
în dragoste, de exemplu!
Mărturisesc... că nu vreau
să omor cuvintele...
Că, totdeauna,
mi-e dor de ele!
Eu cred că...
țărmul există,
că el este suportul,
argumentul...
existenței mele.
Nu-mi doresc să bîntui
locurile celebre...
de pe pământ.
Pentru a te afla...
Ca un barbar nesuferit...
dau iluzia
că sunt un călător...
care a cunoscut la propriu
speranța!
Demult, din copilărie,
am înțeles că trebuie
să vrei să vezi cu adevărat...
ceva:
altfel... sfârșești într-o
lamentabilă călătorie!
Lumea de azi,
asa cum e,
o accept...
Pentru că are avantajul de a-mi
permite...
să fiu eu...
cel care poate
să sfideze
singurătatea vremelnică.
Când,
Cum și...
dacă te voi găsi...
Asta nu știu!
De mult,
îmi ajunge
doar...
speranța căutării!

Mi-e dor...

Mi-e dor de-o
poezie-ngrămădită
Pe frunze de copac
uitat de timp...
Mi-e dor de glasul
răgușit... al unei toamne.
Mi-e dor de un grăunte
de nisip!
Mi-e dor de tine –
risipită-n toate!
Mi-e dor de un galop,
de sănătate,
Mi-e dor de ochii tăi
pătrunzători...
Mi-e dor de vocea ta...
ce-mi dă fiori!
Mi-e dor de-o
ploaie nesfârșită,
Mi-e dor de-o
vară rătăcită,
Mi-e atâta dor...
și mi te chem...
Dar nu apari...
și iar mă tem.
Și mi-e cumplit
că-s răvășit!

Și... scriu, din nou,
ca altadat'
Pe muchie de cuțit!

Confesiune

Am obosit să-ți spun
că te iubesc!
Acum... mi-e dor de tine –
nostalgic și firesc.
Și o mai spun...
o mai mărturisesc...
Fără emfază, fără declarații,
Deși, de-atâtea ori,
am fost rănit...
în câte situații!?
Am lăsat tăcerea
să-și spună cuvântul...
E forma-nțeleaptă
ce-mi limpezește gândul.
Am obosit să-ți spun
că te iubesc!

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeş

JOC DE TIMP

Parcă doar azi
Se-ntâmplă un ieri
Ce nu se mai termină;
Ce să ştie bietul mâine
Ce-l aşteaptă; dă-l încolo!...
Să rabde şi să tacă,
Nu care cumva
Să sufle-n front
Despre şi-mai-mâinele
Ce va veni
Atunci când va fi să vină...

POST SCRIPTUM

Aminteşte-ţi de ploi
atunci când soarele
îţi va face cu ochiul
şi-ţi va spune
că am trecut pe aici!...

Aminteşte-ţi de soare
atunci când ploaia va veni
şi te va uda
drept pedeapsă
că nu mi-ai văzut semnele!...

Aminteşte-ţi de ieri
şi de azi
şi de oricând,
iar dacă ştii pe cineva
cu o maşină a timpului,
să faci, te rog frumos,
un pustiu de bine
şi să-i spui
să ne întoarcă
în infinitul
ce ne-a apropiat,
ne-a îmbrăţişat
şi ne-a îndrăgostit!...

Ramona Ungureanu

DAC-AI TRĂI

Dac-ai trăi o zi cu Dumnezeu,
Te-ai îmbăta din mângâierea-i sfântă.
Ce-o tot aștepți atunci când ți-este greu
Și când ți-e bine, uiți că El există.

Dac-ai vedea în oamenii sărmani,
Cum stă Iisus și-așteaptă să-i răspunzi.

Și tot așteaptă zile-ntregi si ani,
Dar treci nepăsător și nu-L auzi .

Dac-ai vedea frumosul dimineții,
Când roua se desfată-n puritate,
Nu ai mai spune că-i urâtă, vieții,
Când viața ți le-a oferit pe toate.

Tu n-ai fost răstignit precum Iisus
Și totuși spui c-ai "crucea" cea mai grea.
Gândește-te o clip-acolo sus
Si-apoi, privește altfel crucea ta.

UNDE ESTI TU?

Unde ești tu, care-mi poți schimba viața?
Cel ce din inimă, jumate mi lipsești
Cel ce cu mângâieri, dimineața,
În brațe calde-aș vrea să mă primești?

Unde ești tu, cel ce prin vise-n noapte,
Mă răscolești în gânduri cu iubire?
Hai, spune-mi unde ești și-o viață, poate,
Ne vom trezi zâmbind de fericire.

Aștept să mă găsești din întamplare,
Când rătăcesc în lume de tristețe.
Te voi primi în inima mea mare,
Și întregind-o, vom păși spre bătrânețe.

CÂT OARE, DOAMNE?

Doamne, Dumnezeul meu,
Să îmi ierți tot ce fac rău.
De-Ți aduc vreo supărare,
Tu știi cât de rău îmi pare.
Că eu chiar nu îmi doresc
Să te supăr, doar greșesc.
Neputința mea o știi,
Vreau în ajutor să-mi vii,
Să devin cum Ți-ar plăcea,
Că doar Tu mă poți schimba.
Când privesc icoana-Ți sfântă,
Numai gândul mă-nspăimântă,
Când știu cât te-au chinuit,
Doar pentru că ne-ai iubit.
Nicio vină n-ai avut,
Te-au rănit și te-au bătut
Și când nu ai mai putut,
De durere, ai căzut.
Și forțat te ridicau,
Milă de tine n-aveau.
Ba Te-au chinuit mai mult
Și piroane Ți-au bătut.
Și râdeau privind spre Tine
Chipu-Ți trist, în înălțime.
Răstignit pe crucea grea,
Tu priveai spre lumea rea
Ce râdea cu necredință
Pentru sfânta-Ți "neputință".
Și prin ochii -Ți plini de-amar,
Ai privit spre Tatăl iar
Și-L rugai, tot cu iubire,
Să ierte-a Ta răstignire
Celor ce Te-au vrut așa,
Răstignit pe crucea grea.
Câtă milă poți să ai?
Câtă dragoste ne dai.
Iar noi știm să-Ți facem rău,
Neglijându-Te mereu.
Tu nu ne uiți nicodată,
Iar noi, chiar și ziua toată
Nu ne amintim de Tine.
Te uităm, ne merge bine.
Și când dăm din nou de rău,
Chemăm tot numele Tău.
Oare cât mai poți răbda
Lumea ast-atât de rea
Și lipsită de credință,
Fără pic de pocăință?
Oare cât ne mai ajuți?
Când vezi că sunt așa mulți
Cărora le e rușine
Chiar și-o dată să se-nchine.
Și hulesc numele Tau,
Numele lui Dumnezeu.
Oare cât ne mai iubești
Și cât ne mai ocrotești?
Deja cred că nu mai poți,
Câte să ne mai suporți?
Pare vremea c-a venit,
Să ne-așteptăm la SFÂRȘIT.

Marina Pantazi

Parfum de vremuri apuse

Parfum de vremuri apuse,
Pierdute demult în eter,
De zâmbete și priviri ascunse
Îmi amintește de azi; niciodată de ieri.
Mirosul sărat al mării
Mă însoțește acum stingher.
Pierdut într-un colt al minții,
Obosite să caute acelaşi cer
Albastru, de vară, pictat cu pescăruși…
Și algele verzui agățate în păr,
Nisipul fierbinte lipit de coate,
Scoicile înșirate ca niște salbe,
Și stâncile solitare, îmbrațișate de valuri
Mereu măcinate de aceleași visări
De pași de copii, alergând către zări.

Coboară

Coboară de pe cruce Hristoase,
Sacrificiul tău e în zadar,
Omenirea nu-ți aduce prinoase
Și se îndepartează de Împarația Ta.

Coboară de pe cruce Hristoase,
Și adune-aminte de început
Când popoarele necredincioase
Prin foc și sabie au trecut...

Coboară de pe cruce Hristoase
Și-nvață-ne să fim mai iertători
Să prețuim ale iubirii foloase,
Să fim mai buni, mai răbdători.

Coboară de pe cruce Hristoase
Și nu Te mai lăsa rastignit
Îți sacrifici pentru capriciile unei lumi false
Sufletul Tău preamărit.

Denisa Coroja

Evadare

Zgomotul liniştii te-aduce mai aproape
de acel tine rupt din şoapte
şi-ncepi să-ţi faci mii de idei;
tu din tine nu eşti tu ce-l vor ei
Fiecare parte vie din fiinţa ta firavă
caută mai mult să ştie,
să vadă dincolo de faţadă
ţi-aminteşti ce naiv gândeai
când constant te întrebai
oare ce gust are disperarea
în timp ce în gură ea şi se topea
Nimicuri şi rutină,
singur în surdină
te extragi din decor
intri-n timpul necunoscut lor...
Răsăritul electrizant
cu privirea-l capturezi
E momentul culminant;
pe lângă vibraţie doar tu contezi
Îţi respiri clipele alocate,
eplin adorate
la mare depărtare
de profunda nepăsare
ce-apasă a mulţimii stare
Vântul tot mai cald şi dulce
prin şuviţe şi se duce
de strânsoare le eliberează
chipul îţi înseninează
Devii din ce în ce mai uşor,
nu e urmă de negru nor,
sufletul îţi dansează descălţat
în zbor, în fior,
Iar când la sol cu greu revii
trăieşti prin reverii
până la următorul şi următorul şi următorul zbor.

Anda Benția

De-ale artei

Ridicam cu mâinile dezgolite de rațiune și sângerând a ideal, arta. Și ne dureau atât de tare epifizele pline de libov rânced ce stăteau să plesnească, încât nu mai percepeam scânceala omenirii strivită cu atrocitate de ghearele monstruoase ale vieții cotidiene.

Ancorați de un dop de plută al vinului oțetit ne știm stăpâni pe viață și pe moarte, peste toată realitatea și himera. Îmbarcăm cuvinte în marfare ce pleacă din locul în care bunicii încă se ceartă pe cheia pivniței, iar mama umple cu rivanol genunchii zdreliți. Lumile în care trăim se compun ca-ntr-o scoică atașată de noptieră și, uneori, uităm că ne mărginim existența în a trăi în ea o eternitate. Cândva am trăit sub penele unui corb și am cunoscut amândoi ochiul perfid al morții. Apoi am trăit în cochilia unui melc, și dintr-o pură neatenție, m-am ucis sub talpa unui muritor. Mâine poate voi fi alunița de pe umărul stâng al unei copile naive. Ne e bine unde suntem... Apoi călugărul mănăstirii de peste deal trage clopotul și suntem iarăși un banal bezmetic sorbit cu poftă de fața lividă a bătrânului din sanatoriu ce așteaptă la ora 5 aranjamentele farmaceutice de care știau doar el și doctorița.

Și totuși, arta unde rămâne? De cele mai multe ori, în desprinderea neforțată a două corpuri ce își conectează vibrațiile într-o armonie imperturbabilă sau, mai pe scurt, în orice uniune cu întregul. Sau poate rămâne în crâmpeiul de viață al surâsului unor îndrăgostiți. Aponevrozele ce ne legau de ce nu fusesem nicicând se descria pe vertebrele lumii încorsetate de griji, alungându-ne dincolo. În ventriculul stâng al societății încă eram copiii ce înalță zmeie și uitau să intre în casă și, poate, de atunci arta ne pompează prin vene.

Când ne-am trezit ne dureau toate. Se pare că sufeream cu toții de febră acută a artei din vârful degetului arătător și până în coadă, de ale cărei simptome nu avea să ne vindecăm nicicând.

Ioana Smărăndescu

IM(perfect)

Perfecțiunea.

Cuvânt, obsesie și ideal deopotrivă. Noaptea fricilor și îndoielilor se lasă peste oameni în fiecare zi, ascunzându-i de razele soarelui, ale corectului, ale încrederii. Câți nu ne punem întrebarea acesta ce ne macină și ultima fărâmă de încredere: *Sunt destul de bun?*De cele mai multe ori, răspunsul e **nu**. Negarea, o săgeată înveninată cu cea mai dureroasă otravă, ne face să ne pierdem mințile într-un abis al întunericului. Și cădem în gol asemenea unei pene... încet, dar sigur, mergem pe un drum întunecat ce nu se știe când se va încheia și cum. Pereți de piatră reci și groși ne sugrumă speranța, iar libertatea pare doar un vis deșart, interzis. *Merit mai mult?*

Poate. Fantasme familiare ni se arată sub forma unor licurici în întuneric. Familia, prietenii, iubirea și pasiunea. Ei încearcă să ne scoată la liman din cădere. Dar nu îi auzim. Pana albă tot cade în întuneric. Valsul dureros al unui suflet pierdut de la calea dreaptă. Atât de pur, atât de tânăr și totuși atât de neajutorat...

Dar iată că pana istovită își găsește răsuflul, după ce atinge podeaua rece a maleficului. Fiorii

fricii o răcesc, fără să îi murdărească imacularea. Și, fără să își dea seama, eroina noastră trage concluzia fatală, asemenea nouă: *Dacă aș fi perfect, nu-i așa că nu aș mai simți niciodată frica?*

Crezând că este răspunsul la toate ecuațiile vieții, pornim pe drumul acesta primejdios, fără de sfârșit. Mai mult, mai mult, mereu mai mult... Muncesc mai mult, pentru că vreau să fiu cel mai bun. Mă îmbrac mai frumos, pentru că vreau să atrag toate privirile. Mă înfometez mai mult, ca să port o mărime mai mică.

Așa ajungem carcase goale fără speranță, dureros de neînțelese până și de cei mai înțelegători. Așa ne îngreunăm singuri viețile, fără să găsim drumul spre fericirea pe care o iubim atât de mult și, totuși, ne lăsăm cuprinși de ură. Ura pentru noi înșine.

Oglinda de sticlă ne înfățișează un chip străin, ce ne îngrozește profund, de parcă nu am fi noi. Oare, dacă ne-am pune masca perfecțiunii, ce ne-ar arăta? Un arlechin împopoțonat și dichisit cu tot ce ne-am dorit! Dar mai avem de întrebat o oglindă. Cea a sufletului ce ne spune, oare? Cine suntem cu adevărat? Păpușa aceea schimonosită de o imaginație bolnavă? Asta suntem? Un truc, un artificiu, o minciună? Nu am mers cumva prea departe și ne-am pierdut adevărata față?

Da. Dar asta nu înseamnă că nu o mai putem regăsi.

Pana zboară dintr-o fantezie în alta, încercând să găsească libertatea, dar mereu se lovește de pereții reci și umezi ai tunelului. Acest PERFECT nu o va scoate din infern. Și atunci, se produce o schimbare. Refuzând să mai bâjbâie prin întuneric plutește spre pereții de care îi era atât de frică până acum. Senzația e stranie, dar uite cum pana noastră se întoarce spre ieșire, spre dulcea libertate, în același mod în care a căzut.

Aceste ziduri înspăimântătoare sunt defectele noaste. Sunt ostile și pot ne murdăresc albul imaginii. Dar fără ele nu suntem noi. Noi cu adevărat suntem și buni și răi, și puternici și slabi, și eroi, dar și personaje secundare. Chiar și așa, locul nostru nu e printre ruinele minții, ci printre ceilalți ca noi. Penele răzlețe se adună și formează mii de perechi de aripi, care ne vor străbate lumea de la un capăt la altul. Aripile acestea, visurile noastre, ne vor duce spre pace, acolo unde sufletele să se odihnească și să se iubească așa cum sunt.

Presiune
Erori
Regrete
Frică
Emoție
Critică
Timiditate

Imperfect. Asta sunt. Iar *perfect* din im**perfect** e doar lungul meu drum de a zbura spre libertate, dintre zidurile reci ale fricii.

De ce aş atinge ceva relativ, când inima mea e deja un adevăr ce nu se contestă? De ce aş aplica formule complicate, când problema mea e deja rezolvată?!

Andreea Popa

Briză de răsărit

E briză și răsare
Coroana-i aurie,
Umple zarea pustie.
E soare.

E briză și răsare
Și raze el trimite
Pe fețe adormite.
E soare.

E briză și răsare,
Natura luminând
Și lumea încântând.
E soare.

Iulie.
Lansarea revistei *CUVÂNTUL ARGEȘEAN*

Cei care fac să existe revista CUVÂNTUL ARGEȘEAN.

De la stg. la dr.: **Alexandru Oprea** (fotoreporter, responsabil cu prima copertă), **Petre Ghilencea**, alias „Peppino”, (responsabil cu ultima copertă și difuzarea publicației), **Carmen Salub** (director Centrul Cultural Pitești, editor al revistei), **Nicolae Cosmescu** (redactor-șef), **Adrian Mitroi** (președinte L.S.R.-Argeș, editor al revistei), **George Ene** (corectură), Marius Ionescu (coordonatorul rubricii „Tinere speranțe”), **Constanța „Pușa” Chiriță** (relația cu presa). *O echipă mare valoric, pe măsura revistei*. **Acesteia i se adaugă redactorii fiecărui număr, fără a căror contribuție n-ar exista nici revista, nici cenaclul.**

AUGUST.
Cenaclu *ARMONII ARGEȘENE*

Lacrima

Lacrima este povestea din adâncul unui suflet,
Ea exprimă neputința regăsirii unui zâmbet.
Este purul adevăr, ce pictează o trăire
În nuanțele închise, regăsite în privire.

Este ploaia care cade iar și iar, când se-norează,
Dar și strigătul durerii care se eliberează
Din adâncurile-n care se ascunde tot mereu
Și răsună în șiroaie, zgomotoasă-ntr-un ecou.

E dorința arzătoare, de-a găsi o mângâiere,
Din a sufletelor calde, dulcea, lină adiere.
Este-al inimii izvor prins în brațele tristeții
Este forța de-a răzbi, nențelesurile vieții.

Ramona Ungureanu

Poem caligrafiat de Petre Ghilencea

